

GENOMTRÄNGNINGEN.

Kjell Höglund.

GENOMTRÄNGNINGEN

Han gick upp på vinden till sitt hyreshus och letade rätt på luckan som ledde till taket. Det fanns en stege vid luckan och han klättrade upp och klev ut.

Det var en strålande vacker sommardag och det första han fick syn på var Johanneskyrkan som reste sitt väldiga torn på en höjd i närheten.

Han föll upp i luften och steg som en ballong, hela tiden skrattande som en galning. Aldrig har väl en märkligare händelse utspelats i Stockholm än när denne skrattande man gick till väders.

Kjell Höglund är mest känd som sångskrivare och artist. "Genomträngningen" är en skenbart stillsam berättelse som försiktigt tassar över mörka vatten och psykiska bråddjup mellan dröm och verklighet.

Om Kjell Höglunds bok "Magnum Opus" (1991):

"Att som författare redan i debutboken hitta ett förhållnings-sätt som hos läsaren frammanar ett tvivel av denna art är den främsta kritik en författare kan få" (Länstidningen)

"Jag tror att vi alla mer än någonsin behöver konstnärer och författare som kan ge oss poetiska bilder som upp-muntran på vår vandring" (Hudiksvalls tidning)

"Magnum Opus" är en bok för dig som vill testa den fria tankens flygförmåga" (Må Bra)

"En skön tankebok" (Östersundsposten)

Kjell Höglund

Genomträngningen

Internet

1999

Böcker av Kjell Höglund:

”Brända Skepp”, Atlantis Grammofon, 1987.

”Magnum Opus”, Hägglands, 1991.

”Det Sicilianska Sigillet”, Internet, 1997.

”Genomträngningen”, Internet, 1999.

Om du vid något tillfälle utses för att tjäna nere i gravstaden, för att bruka ett fält, för att dränera flodstranden, för att flytta sand från väster till öster och omvända vägen, så ska du säga: ”Se, här är jag.”

Inskrift på Uschebti-figur från egyptisk grav, Medelhavsmuséet, Stockholm.

Copyright © Kjell Höglund 1999

Typsnitt: Agaramond 12/13

Sättning: Margaretha Granström

Internet: <http://www.fsdm.se/Atlantis/text/Kjell.html>

1.

En oerhörd upptäckt

Innan Messing drabbades av sin plötsliga inspiration hade han aldrig tänkt varken särskilt djupt eller särskilt mycket. När han omedelbart efter inspirationen försökte förstå vad som hänt kom några sedan länge bortglömda minnen fram ur gömmorna, men det var inga märkvärdiga minnen.

En dag under sina tidigaste skolår hade Messing med stor förvåning insett att Godahoppsudden fått sitt namn därför att rundningen av den innebar goda hopp om att man skulle finna sjövägen till Indien. Tidigare hade han bara betraktat godahopp som en bokstavskombination vilken som helst. När han på rasten berättade om sin upptäckt för kamraterna tittade de misstänksamt på honom:

– Men det är väl klart att godahopp betyder goda hopp! Vad skulle det annars betyda?

Vid ett annat tillfälle satt han och åt i skolbespisningen. Han upptäckte att pojken som satt till höger om honom höll kniven på ett konstigt sätt och frågade varför. Pojken svarade:

– Det är inte jag som håller kniven konstigt, det är du!

Messing tittade sig omkring. Alla höll sina knivar på samma egendomliga sätt. Först då hade Messing insett att det var han som var avvikande. Det var han som höll kniven på ett konstigt sätt.

Dessa små händelser och andra till synes lika betydelselösa var de enda han till att börja med kom att tänka på i

samband med sin inspiration.

Messing hade levt ett obemärkt liv. Visserligen undvek han stora sjok av den allmänt accepterade kultur som omgav honom, men han hade aldrig varit provocerande och lämnades därför i fred. Han var inte en människa som gick till attack utan en som drog sig undan. Han studerade på universitetet i Stockholm och tog sin fil kand, men sökte aldrig något arbete som motsvarade hans utbildning. Han nöjde sig med ströjobb av olika slag tills han efter några år fick en deltidstjänst som nattportier på ett mindre hotell. Det arbetet skötte han sedan fram till sin inspiration.

Eftersom det var en deltidstjänst hade han mycket ledig tid. Den utnyttjade han i stor utsträckning till att sova och ströva omkring i staden utan egentligt mål. Han slog sig ner här och där och drack en kopp kaffe eller ett glas rödvin eller en sejdel öl. Så satt han och betraktade människorna och tänkte på ingenting särskilt.

Den dag då han fick sin inspiration hade han sovit till klockan tre på eftermiddagen. Han hade varit ute och rumlat natten innan och hållit på så länge att han fick de sista ölen på ett ölkafé som just öppnat för dagen.

Han vaknade med ett tungt illamående. Han hasade ut i köket och kokade kaffe. Han körde i sig två stora ostsmörgåsar, drack två muggar kaffe, svalde två huvudvärkstabletter och gick ut. Han vankade omkring länge och väl och upptäckte sig så småningom vara på Djurgården. Han gick in på ett värdshus och beställde en välstekt, konjaksflamberad pepparstek och en halva rött vin.

Han åt och drack. När maten och vinet var slut tog han in en kopp kaffe som han sockrade mycket sött. Han betalade notan. Sedan satt han stilla och kikade ut genom fönstret och läppjade på kaffet.

Det var då Messing fick sin inspiration.

Plötsligt blev han mycket klar i huvudet. Allt var mycket klart och mycket stilla. Hans medvetande var som en spegelblank ocean som gungade i mjuka vågor mot horisonten. Han

reste sig försiktigt från sin halvtömnda kaffekopp och gick hem. Han satte sig vid skrivmaskinen och skrev hela natten. När morgonen kom klädde han av sig, gick till sängs och sov hela dagen och hela natten och vaknade tidigt nästa morgon.

Han kände sig väldigt frisk där han låg i sin säng och tittade i taket. Han kom ihåg allt som hänt sedan han vaknade bakfull för två dygn sedan. Han kunde spela upp det inom sig som en film. Med färg och ljud och lukt och smak och känsel. Allt.

Den skrivelse han författat byggde på några få premisser eller principer. Dessa drogs ut i sina konsekvenser och resultatet var en detaljerad genomgång av gravitationsproblemet. Den första principen var en definition av begreppet Gud. Den löd: Gud är identisk med världsalltet.

Sedan avhandlades ett antal konsekvenser av det valda sättet att definiera begreppet Gud, och det påpekades att definitionen leder till ett visst speciellt förhållande mellan människan och kosmos. Som en följd härav är det sannolikt att materien och övriga energiformer i principiell mening är uppbyggda enligt vissa matematiska relationer.

Sedan följde ett resonemang om de fundamentala skillnaderna mellan materia och andra former av energi, och varför man med anledning av det sagda med nödvändighet tvingas anta existensen av en slags primär energi eller primär materia som är av enklare slag än vanlig materia och varje annan sekundär energiform.

Därefter följde ett avsnitt om den primära energins natur och dess förhållande till olika naturlagar. Det leddes i bevis att gravitationskraften uppstår så snart den primära energin övergår i sekundär energi. Vidare att ett gravitationsfält uppstår om primär energi bringas att anta samma struktur som sekundär energi. Genom att låta ett primärt gravitationsfält samspela med ett sekundärt är det därför möjligt att åstadkomma olika kraftmoment som kan utnyttjas praktiskt.

Genom att sända primär energi i en cirkulär rörelse med tillräckligt hög hastighet kan ett tillstånd av icke-gravitation

åstadkommas mellan en farkost och jorden. Genom att öka antingen mängden av den cirkulerande primära energin eller hastigheten hos dess cirkulation inträder ett tillstånd av anti-gravitation, det vill säga farkosten bringas att gravitera från jordens yta. På motsvarande sätt kan ett vridmoment skapas vilket kan utnyttjas för att exempelvis konstruera en helt ny typ av bilmotor.

Messing steg nu upp och bäddade sin säng. Han gick fram till telefonen och ringde till hotellet där han var anställd som nattportier. Han sa till sin chef att han inte längre ville fortsätta med sitt arbete.

– Men du kan inte säga upp dig så här utan vidare!

– Jag vet, men jag är beredd att avstå från den sista månadslönen bara jag får sluta på en gång. Och jag är säker på att Åke gärna jobbar extra tills vidare.

– Jaha. Ja, inte tänker jag tvinga dig att jobba om du inte vill. Men har du verkligen tänkt igenom det här ordentligt?

– Ja.

– Du har jobbat här i tre år Messing, och du har gjort ett bra jobb. Du har heller aldrig klagat. Om det är lönen det gäller så...

– Nej, det gäller inte pengar. Jag har inte tid längre. Jag har fått annat att göra.

– All right. Men om du skulle ångra dig är du välkommen tillbaka.

– Tack.

– Lycka till då! Och titta in om du har vägarna förbi.

– Det ska jag göra.

– Ha det så bra.

– Detsamma.

– Tack. Hej.

– Hej.

Messing lade på luren. Han mindes en händelse från barndomen. Han var kanske fyra år gammal och gräset var glänsande grönt och solskenet varmt och mjukt och mamma fanns någonstans i närheten. Tillsammans med en lekkamrat

hade han upptäckt en igelkott som larvade fram genom gräset. De kände på taggarna och igelkotten var skrämmd och skyndade undan. Messing sprang och hämtade en tom trälåda som de stälpte över igelkotten så att den inte skulle kunna springa sin väg.

Då och då lyfte de lite på lådan för att se om igelkotten var kvar. Ibland tog de bort lådan så att igelkotten fick traska iväg några meter, sedan ställde de lådan över den igen. När de hållit på en stund på det sättet hade igelkotten bit för bit kommit ända bakom den gamla ladugården. Där tröttnade de på sin lek och lät igelkotten krypa sin väg för gott.

Messing stod kvar vid telefonen. Tårar rann nedför hans kinder. Han satte sig i en fätölj och började gråta så att han skakade. Han grät länge och lyckligt och utan att försöka hejda sin gråt. Det var länge sedan han gråtit och aldrig någonsin hade han gråtit på det sätt som han nu grät. Det var tårar direkt ur det förflutna. Det var en tömning av gamla bortglömda gölar där det stillastående vattnet med åren blivit unket och illaluktande och livlöst. Han grät för sitt liv.

När han gråtit färdigt var han lugn, men han hade också en stark känsla av tomhet och längtan. Han hade haft aningar av denna känsla förut, han brukade kalla den fallandelöv-känslan därför att den nästan alltid grep tag i honom under hösten när han vandrade längs kalla gator som väntade på den första snön och torra löv kom fallande ur himlen och snurrade runt i vinden på trottoarer och bakgårdar.

Han satt länge orörlig som i andakt. Han höll på att förvandlas *till* något – men också *från* något – och han kände uppbrottets melankoli och resfeber. Som när tåget just lämnar stationen.

Slutligen tog han sig samman och reste sig. Han gick in på toaletten och tvättade sig efter bästa förmåga. Messing bodde i en gammal sjabbig rivningslägenhet utan varken dusch eller badkar.

Han åt en stadig frukost med filmjolk och frukt, ett ägg, juice, några smörgåsar med leverpastej och två koppar kaffe.

Därefter satte han sig vid sitt skrivbord och fördjupade sig i det manuskript som han skrivit under sin inspiration.

De närmast följande dagarna försökte Messing förstå det han skrivit. Han satt på olika bibliotek, bläddrade igenom facklitteratur, slog i lexikon och förde anteckningar. En vänlig forskare på Tekniska högskolan bidrog med värdefulla synpunkter.

Messings svårigheter låg mest i praktiken. Han tyckte sig förstå den teoretiska grundtanken. Gravitationen var en nödvändig följd av den fysiska världens existens, eller snarare tvärtom. Utan gravitation ingen materiell verklighet. Den materiella verkligheten är av energetisk natur och sekundär i förhållande till en mer fundamental form av energi som den är uppbyggd av.

Den principiella skillnaden i struktur mellan den primära energin och materia är att den primära energin är strukturellt linjär medan materia är strukturellt cirkulär. Om man därför sätter primär energi i cirkulation uppstår ett gravitationsfält.

Han började kalla den primära energin *pri* efter de tre första bokstäverna i primär. Enligt inspirationsskrivelsen förekom *pri* överallt. Den flöt omkring i tomrummet mellan atomer och molekyler.

Messing knäpade ihop en tjock ihålig ring med drygt en decimeter i diameter. Den liknade ett litet bildäck. Konstruktionen utnyttjade vissa egenskaper hos *pri* så att *pri* kunde komma in genom ringens väggar, men inte ut. Ringen sög *pri* ur atmosfären. Ringens inre var utformat så att den *pri* som fanns där inne tvingades röra sig och cirkulera längs ringens utsträckning.

Ringens var hopfogad med en vridbar skarv med vars hjälp man kunde maximera eller helt strypa *pri*-strömmen genom ringen. Eftersom *pri* inte kunde komma ut genom ringens väggar utan bara in skulle *pri*-halten i ringen öka undan för undan tills mättnad inträdde.

Messing ställde in ringen på halv effekt med den vridbara

skarven och placerade ringen på sin brevväg. Den vägde 175 gram. Men visaren stod inte stilla. Den rörde sig långsamt, pekade på 180, 185, 190 och fortsatte uppåt. Han tittade förvånat på visaren. Det rädde ingen tvekan om att det pågick gravitationsförändringar. Men istället för att bli lättare, som han väntat sig, blev *pri*-ringen allt tyngre! Visaren pekade nu på 200 och den rörde sig uppåt allt hastigare. Han stirrade fascinerat. 210, 220, 230. Han rynkade pannan. Vad betydde detta? När visaren närmade sig 300 gram förstod han plötsligt.

– Naturligtvis. Jag är en korkskalle.

Han sträckte fram handen och grep *pri*-ringen, vände den helt om och satte ner den på brevvägen igen. Visaren nådde nu inte ens upp till 50-strecket och sjönk stadigt. Messing fuktade belåtet läpparna. 30, 20, 10.

Han märkte att något rann utför ansiktet. Men denna gång var det inte tårar, utan svett. Hans inspiration var inget hjärnsjöke. Den kunde bevisligen sänka vikten hos ett materiellt föremål med en hastighet av mer än 1 gram i sekunden.

Men brevvägens visare rörde sig nu allt långsammare. Ringen vägde bara några gram. Visaren kröp vidare. Den närmade sig nollpunkten. Ringen började röra på sig där den låg på vägen. Den darrade, skakade på sig nästan som en våt hund, lyftes på ena sidan, sjönk och lyftes på nytt. Den vibrerade runt ett varv som ett snurrande mynt strax innan det stannar.

Messing tyckte sig höra ett mjukt sjungande ljud. Kanske hade det varit där länge, i varje fall var det först nu han lade märke till det. Ringen svävade fritt i luften ovanför vägen. Den dallrade hela tiden nervöst och steg sakta uppåt. Den höjde sig inte helt vertikalt utan vaggade i sidled fram och tillbaka som ett fallande löv medan den närmade sig taket. Den tryckte sig mot taket som ett barn till sin mor och slog sig till ro, som fastklistrad.

Messing flyttade undan brevvägen, ställde en stol på skrivbordet och klättrade upp på stolen. Han sträckte ut höger

hand och tog tag i pri-ringen. Den vibrerade som en elektrisk rakapparat. Han drog den till sig. Det kändes som om den var fäst i taket med en gummisnodd, eller som att trycka en badring under vattenytan.

Han förde ringen till örat. Ingen tvekan om saken, det sjungande ljudet kom från ringen. Han klev ner på golvet igen. Han vände på ringen. Den drogs då neråt istället för uppåt.

Gravitationsfältet kring pri-ringen förhöll sig till jordens gravitationsfält som magnetfälten kring två magneter förhåller sig till varandra. Det primära gravitationsfält som bildades runt pri-ringen var polariserat analogt med magnetismen och när det samspelade med jordklotets sekundära och icke-polariserade gravitationsfält skapades en uppåtriktad respektive neråtriktad kraft, beroende på åt vilket håll pri roterade.

Rimligen borde pri-ringens gravitationscentrum ligga i ringens mitt. Messing lade ringen på bordet, vänd så att den drogs neråt. Han placerade ett mynt i ringens mitt och lyfte sedan ringen rakt upp i luften. Myntet följde med. Det svävade inuti ringen buret av en osynlig kraft. Det drogs till ringens medelpunkt på samma sätt som Messing drogs mot jordens medelpunkt.

Genom att höja och sänka ringen kunde Messing få slanten att gunga upp och ner. Det var som att leka med en jojo. Han fnittrade förtjust. Så blev leken för våldsam, ringens gravitationsfält förmådde inte längre hålla fast myntet, jordens gravitationsfält tog överhanden och det föll till golvet.

Messing ströp pri-strömmen genom ringen med den vridbara skarven precis så mycket att ringen höll sig svävande i luften utan att varken sjunka mot golvet eller stiga mot taket. Han lämnade den hängande ovanför skrivbordet och gick till sängs. Det var kväll och han var trött.

Men när han väl lagt sig och släckt ljuset kunde han ändå inte sova. Han låg och lyssnade till den mjuka melodiska tonen från pri-ringen. Minnen kom för honom, hägkomster från längesedan och nyligen, saker och ting som han totalt glömt bort.

Han mindes när han var så där fem år. Det kom en man på besök, en vän till familjen. Messing satt vid matbordet och trilskades med maten. Då sa mannen att Messing skulle få en kola ifall han åt upp sin mat. Och mannen tog fram en kola ur fickan. Den hade brunt omslagspapper och var stor och mycket lockande. Messing åt snabbt upp det som var kvar av maten. Han följde med mannen upp till övervåningen där han skulle få sin kola. De gick in i barnkammaren och satte sig på en säng och mannen gav kolan med det bruna omslagspapperet till Messing som långtansfullt plockade av papperet.

Men det var ingen kola. Det var en träbit. Messing kunde inte förstå. Varför lade mannen in en träbit i ett kolapapper och lurade ett litet barn? Det var inte snällt. Messing sprang därifrån.

Nu låg han i sin säng 25 mil därifrån och 25 år senare och kände samma känsla bemäktiga sig som den gången. Han lät känslan komma och gå.

Ett annat minne flöt upp till ytan. Han liftade omkring i England. Han var ensam och dyster och rädd. Han klev av en lastbil som han fått åka med några mil. Det regnade och han tog på sig sin stora regnrock. Han gick in på en pub och beställde en Guinness men kände sig uttittad och ovälkommen, svalde snabbt sin öl och gick ut. Det hade slutat regna.

Han drog vidare uppåt landet och kom till Norwich i Norfolk. Då slog det honom att den flicka han var förälskad i tillbringade sommaren i Cromer som låg längre norrut vid kusten mot Nordsjön. Naturligtvis hade han varit på väg dit hela tiden utan att erkänna det för sig själv.

Det hade hunnit bli kväll och mörkt så Messing hade ingen lust att lifta. Han var också ganska trött och hungrig och regnet hade gjort honom frusen. Han letade rätt på bussstationen i Norwich och så småningom den buss som gick till Cromer.

Bussen skulle inte gå ännu på en bra stund. Han köpte mjölk i halvpint-förpackningar ur en automat. Mjölken fanns

i flera olika fruktsmaker, han valde två och drack med sugrör.

Så gav sig bussen iväg till slut. Det började regna igen. Mörkret stod tätt där bussen vaggade fram på de smala och krokiga landsvägarna utåt nordsjökusten. Emellanåt lystes mörkret upp av ljussken från hus och små byar.

Regnet trummade mot bussrutorna. Ibland rafsade hängande trädgrenar mot taket. Cromer. En liten stad vid kusten. Badort. Turistort. Så här sent på kvällen låg den ganska öde. Regnet hade övergått i ett trist strilande. De eviga havsvägorna hävde sig mödosamt upp ur Nordsjön och föll tungt över klipporna. Många år senare skulle han återvända till denna strand och en regnig natt ringa på en knastrig ledning från en telefonkiosk och få besked om att hans före detta flickvän lyckligt nedkommit med sitt första barn med en annan.

Han sökte sig inåt staden igen. Karin skulle jobba på en liten kaférestaurang som hette "The Viking". Han frågade sig fram och hittade stället nästan längst ner vid stranden. Han gick in och såg sig omkring. Där satt några enstaka människor över en kopp te eller en öl. När servitrisen kom med hans Horlicks frågade han om det fanns någon svensk flicka som jobbade där. Hon hette Karin.

– Oh yes. She used to work here. But she went back to Sweden this morning.

– I see. Thanks.

Han tog en sorgsen klunk av sin Horlicks. Karin hade alltså rest hem i morse. Typiskt. Varför hade han inte pallrat sig hit någon dag tidigare?

Minnesbilderna bleknade bort och Messing låg åter i sin säng. Han kände sig mycket märklig till mods. Saker vaknade inom honom som tycktes ha sovit i tusen år. Som om han varit en förtrollad prins som väckts till liv av en prinsessas kyss. Hans ögon var fuktiga och hans läppar torra. Klarvaken stirrade han rakt upp i taket.

Som ett karateslag var nästa minne över honom. Det var när Birgitta gjorde slut. Han hade varit ute och rest i Europa, tankfull. När han kom hem väntade ett brev från Birgitta

där hon förklarade att hon träffat en annan.

När nu Messing låg och tänkte på denna händelse fick han ett infall. Han tänkte att han ville dröja vid händelsen för att göra sig av med någonting. Någonting som hindrade honom. Han tänkte att det måste finnas en väsentlig punkt där han kunde få tag i det han ville göra sig av med. En punkt där han fått en kunskap han inte orkade acceptera. Men som han måste acceptera om han inte ville bygga sitt liv på en lögn.

Kanske var det ännu inte för sent att acceptera den förfärliga kunskapen. "Jag har träffat en annan". Någonstans där måste punkten utan tidsutsträckning finnas. Punkten med den förfärliga kunskapen. Nyckelhålet i den låsta dörren till det hemliga rummet.

Han upprepade högt för sig själv:

– Jag har träffat en annan.

På nytt befann han sig i sitt gamla pojkrum. Han satt på sin säng och läste brevet han fått från Birgitta. Den långa resan var slut och han var hemma igen.

– Jag har träffat en annan. Jag har träffat en annan...

Det small till. Messings kropp skakade i spasmer, han föll ur sängen ner på golvet, delvis medveten, delvis medvetlös. Han betraktade sin kropp utifrån. Han skrek som en stucken gris rakt ut och hans medvetna del undrade vad grannarna skulle tänka. Han vred sig som en mask på kroken, en period var han helt borta, hans inre kokade som en lavasjö. Långsamt kom han till sig och hans händer var fulla av myror, han kravlade upp i sängen igen, starkt uppskakad och underlig i hela kroppen.

När han lugnat sig somnade han genast och sov djupt och drömlöst i tio timmar innan han vaknade lika plötsligt som han somnat.

Han satte sig upp i sängen. Han kände en svag återklang av fallande-löv-känslan. Men nu var det en hälsning från en bortbläst bitterhet, ett eko från en gravkammare. Han skulle möta denna känsla igen, det visste han, men han visste också

att inslaget av bitterhet i fortsättningen skulle vara ett minne blott.

Han steg upp och såg sig om efter pri-ringen som svävat över skrivbordet som en osalig ande när han gick till sängs men den syntes inte till. Han trodde först att den slutat fungera och fallit ner bland bråten på skrivbordet men så hörde han att det sjungande ljudet kom från taket. Han ställde åter upp en stol på skrivbordet och hämtade ringen. En betydande kraft höll emot så tydligen hade ringen sugit åt sig ännu mer pri och fått ökad effektivitet. Den borde vara fullt mättad vid det här laget.

Messing minskade pri-strömmen genom ringen med den vridbara skarven och efter en lämplig inställning svävade den åter fritt i luften.

Han tvättade sig och kokade kaffe och var så glad och förnöjd som han inte varit på långliga tider. Han tog till och med några danssteg då och då medan han stökade.

Han åt frukost och grubblade över den märkliga känslomässiga utlösning som kommit över honom föregående kväll bara för att han tänkte på den där gamla historien med Birgitta. En historia som han trott var glömd och förläten och begravd för länge sedan. Men det liket var tydligen levande begravt. Mumien hade vaknat.

En sista klunk kaffe innan han gick in i sitt kombinerade arbets- sov- och vardagsrum. Han började stapla böcker på pri-ringen för att undersöka hur många den kunde bära och för varje bok han adderade vred han på skarvregulatorn för att kompensera den ökade belastningen. Han lade på så mycket böcker att traven tappade balansen och rasade i golvet. Pri-ringen rusade mot taket och slog i med en smäll.

Messing gick ut och köpte material till nya pri-ringar. De följande dagarna tillverkade han ytterligare en ring likadan som den första och dessutom en jättering som han kunde ha runt midjan. De mindre ringarna trädde han över handlederna.

Han hade bestämt sig för att flyga.

Den stora ringen runt midjan skulle vara den huvudsakliga

gravitationsfältsgeneratorn och med hjälp av de två handledsringarna hoppades han kunna åstadkomma ett gravitationsfält omkring sig med varje tänkbar riktning.

En människa som hoppar från ett hustak faller till marken. Messing kunde skapa sina egna gravitationsfält som samspelade med jordens och därför kunde han flytta medelpunkten hos det fält som omgav honom. Han kunde placera fältets medelpunkt i vilken riktning som helst, han kunde med andra ord falla åt vilket håll han ville, uppåt, neråt, åt sidorna – kort sagt i alla riktningar.

Det skulle inte vara någon svårighet att hålla ringarna på plats kring midjan och handlederna, för ringarna skulle inte dra iväg med honom som rotern drar iväg med en helikopter. Ringarna skapade bara nya gravitationsförhållanden och han skulle helt enkelt falla i den riktning gravitationsfältets medelpunkt var belägen. Dessutom skulle ringarna hållas på plats av det individuella gravitationscentrum som fanns i mitten av varje ring, på samma sätt som myntet hållits fast i pri-ringens mitt den där första kvällen.

När allt var klart och de nya ringarna hunnit bli mättade trädde Messing dem på plats kring midja och handleder. All pri-cirkulation var stoppad med de vridbara skarvarna.

Messing släppte på pri i den stora ringen. Han vred på mer och mer. En egendomlig lätthet spred sig i kroppen och han började skratta och kunde inte sluta. Han skrattade så att ögonen tårades och hela tiden vred han på mer pri. Han lättade från golvet och svävade fritt i luften. Lyckligtvis var det högt i tak i den gamla lägenheten och Messing gled upp en bit från golvet och justerade sedan regulatorn så att han stannade. Det var som om han stod på en osynlig stol eller som om han hade tagit ett jämfotahopp och tiden sedan fryst fast.

Han kände sig underbart lätt i kropp och själ och så vidunderligt lycklig att han bara fortsatte att skratta. Han kunde inte låta bli. Det var som om någon kittlade honom. Så småningom nöjde han sig med ett saligt leende. Han släppte

på pri i vänster armring och föll långsamt mot ena väggen. Han rörde på armen och genast ändrades fallriktningen. Den ändrades tvärt, lika snabbt som han rörde armen, men han kunde inte känna någon centrifugalkraft. Han bara föll.

Han vred på mer pri i vänster arm och började slänga med armen hit och dit, han fladdrade som en trasa åt alla håll men kunde inte känna den minsta tyngdförskjutning. Hans kropp saktade av och gjorde en mjuk sväng i den nya riktningen när han rörde armen. Han lät sig falla i samma riktning en stund och då ökade hastigheten successivt som hos en sten som faller till marken. Men dessa hastigheter konstaterade han med ögonen. När han blundade kände han absolut ingenting varken av rörelsen eller rörelseändringarna. Han svävade viktlös omkring i ingenting. Som nedsänkt i vatten. Tillbaka i moderlivet.

Han befann sig i ett konstant tillstånd av fritt fall.

Det dröjde inte länge förrän Messing var tämligen skicklig i att manövrera sitt fallande och kunde utföra riktigt raffinerade luftpiruetter. Det hade varit lättare än att lära sig cykla. Han föll till golvet och skruvade av all pri. Hans gamla vanliga tyngd återvände och det gjorde honom betryckt, den underbara känslan av lätthet var borta.

Han gick upp på vinden till sitt hyreshus och letade rätt på luckan som ledde till taket. Det fanns en stege vid luckan och han klättrade upp och klev ut.

Det var en strålande vacker sommardag och det första han fick syn på var Johanneskyrkan som reste sitt väldiga torn på en höjd i närheten. Han vred på pri och föll upp i luften och steg som en ballong som någon tappat, hela tiden skrattande som en galning. Aldrig har väl en märkligare händelse utspelats i Stockholm än när denne skrattande man gick till väders.

Det var tur att han var i ett så uppskruvat tillstånd annars hade han nog blivit rädd där han svävade fram hundra meter över staden i riktning mot Johanneskyrkan. Han närmade sig tornet och cirklade runt några varv innan han lät sig falla mot tornväggen med fötterna före och gjorde en mjuk landning.

Han spankulerade lite och tittade sig omkring. Tornet fungerade som ett golv eftersom han hade placerat medelpunkten hos sitt gravitationsfält under fötterna.

Svagt kunde han höra en orgel spela. Han lättade från kyrktornet och tittade på tornuret. Det visade på tjugo minuter i elva.

– Högmässan! sa han högt för sig själv. Det är söndag idag. Det är högmässan som slutar.

Han föll rakt uppåt ett par hundra meter. Han drog sin skjorta över midjeringen för att dölja den och sedan stoppade han nederdelen av skjortan under byxlinningen igen. Armringarna dolde han under skjortärmarna. Han kunde fortfarande nå regulatorerna genom öppningarna mellan skjortknapparna.

Han föll från himlen som en skadskjuten kråka. Med jämna mellanrum röt han:

– Halleluja! Halleluja!

Han svepte ner mot kyrkogården, över träden och mot den stora trappan som ledde från kyrkporten. Ett fåtal kyrkbesökare hade kommit ut ur kyrkan. Prästen stod överst på trappan och pratade med några personer.

När Messing närmade sig trappan var alla blickar vända mot honom. Han fortsatte att hojta:

– Halleluja! Halleluja!

Han blev hängande i luften på cirka tio meters höjd ovanför trappan.

– Halleluja! Jag är ärkeängeln Gabriel som faller från himlen! Gören bättring, ty Herrens Dag är nära! Räkningens timme är slagen! Sanningens minut står för dörren! Och sjung faderullan lej!

Under honom syntes förskräckta ögonpar. Det var dödstyst och han kände stundens allvar. Han föll runt några varv för att vinna tid. Så greps han av en våldsam skrattlust och kunde inte hejda sig, upphetsad som han var. Han skrattade ordentligt någon minut, inte olikt en gnäggande häst.

– Och sjung faderullan lej! skrek han med sina lungors

fulla kraft.

Människorna nedanför såg nu mycket uppskrämda ut och en kvinna satte sig på ett trappsteg och snyftade. Messing hade sjunkit närmare och höll sig bara några få meter över åskådarnas huvuden. Prästen blängde på honom, vit i ansiktet, oupphörligt sväljande. Messing slutade skratta. Han skämdes. Hans påhitt hade gått för långt.

Han fick syn på en ung kvinna som stod ett stycke från de andra högst till vänster på trappan. Hon tittade illmarigt på honom med klara, orädda ögon. Han dök intill henne, slog höger arm om hennes midja och föll uppåt igen.

2.

Guldmakarens anteckningar

”Alkemi är en regnbåge som slår en bro över avgrunden mellan de jordiska och de himmelska planen, mellan materia och ande. Liksom regnbågen kan den synas vara inom räckhåll, bara för att dra sig tillbaka om man jagar den enbart för att finna en kruka guld.” (Alkemi. Den hemliga konsten, Stanislas Klossowski de Rola, 1973)

Anta att du samtidigt måste beskriva startandet av en motor, ett psykoterapeutiskt förlopp, en religiös tro, en andlig frälsningsteknik och en kosmologi med en och samma beskrivning.

Det är klart att en sådan beskrivning blir obegriplig. Men endast skenbart. När man förstår att det gäller flera olika saker kan man börja ana vad det är frågan om.

Det är en sådan multifundamental kunskap jag tror att alkemisten menar sig besitta.

”Bagaren är en alkemist när han bakar bröd, vinodlaren när han gör vin, vävaren när han gör tyg.” (Paracelsus, 1493-1541)

För mig känns det definitivt att en lagbundenhet gäller inifrån och ut, *genom* hela världsalltet.

Jag kan inte tänka mig att en lagbundenhet bara skulle gälla horisontalt, för vad skulle då hålla världsalltet samman? Nej, lagar går vertikalt genom hela kosmos utifrån oändligheten och inåt i oändligheten och tvärtom.

Alkemisten betraktar det kärll där han inneslutit sin Prima Materia (utgångsmaterialet för hans arbete) som ett kosmos för sig, ett universum, ett världsallt.

Detta världsallt består av jord, vatten, luft och eld – precis som han menar att vårt kosmos gör. Det alkemiska arbetet (Det Stora Arbetet; Magnum Opus) är en skapelseprocess som är analog med Guds skapelse av världen.

Alkemisten identifierar sig med Gud Fader själv, elden är Den Helige Ande och kärlets innehåll är Sonen (världen som skapas)

Så Det Stora Arbetet är i sanning en helig handling. Det är inte mindre än identiskt med Gudomens eget skapande.

Det alkemiska arbetet är en nattvard. Det första kapitlet i Första Mosebok har i årtusenden varit alkemistens viktigaste lärobok. Inte underligt att han är tystlåten och gåtfull och pysslar i sin ensamhet. Hans anspråk är oerhörda – men samtidigt ödmjuka.

Enligt hans sätt att se är alkemin en del av alltings strävan mot fullkomlighet. Han söker en formel inte bara för att fullända metaller utan för att fullända människan.

Liksom medeltidens riddare sökte efter den heliga Graal söker alkemisten efter sin ”sten” eller sitt ”elixir”. Han betraktar sitt kall som ett andligt mål av högsta rang.

”Alkemin dödar en blandning för att sedan återge den nytt

liv.” (Paracelsus)

Det är i synnerhet sju utvecklingsserier – från ett ofullkomligt tillstånd till ett fulländat – som intresserar alkemisten:

a) guldberedningen, b) världens skapelse, c) den materiella världens förvandling till en andlig, d) människans skapelse, e) den dödliga människans förvandling till ett odödligt väsen, f) Kristus liv, samt g) uppenbarelsen av Guds väsen.

Alkemin är en teori och praktik som betraktar verkligheten i sin helhet som ett utvecklingskeende som cykliskt går från materiellt kaos till andlig fulländning.

”Det är en storartad tanke hos medeltidens naturfilosofer... att denna oändligt långa utvecklingsserie av all jordisk tillvaro, från de oorganiska mineralerna och kristallernas matematiska former genom livsformernas förvirrade mångfald i det vegetabiliska och därefter i det animaliska riket ända till människans andliga liv, endast är att betrakta som ett allt längre fortskridande förändligande av materien... en ny himmel och en ny jord av immateriella element ska i oförgänglig fågring uppstå, till dess all materia är förvandlad till ande, och exaltio är fullbordad och den stora sabbaten har inträtt, vilan efter den stormande världsjämsningen, friden efter elementernas strid, den andliga tillvarons ljusa fullkomlighet efter materiens mörka dödskamp.” (Alkemins betydelse, TH. Schaeffer, 1909)

Varje frukt, varje bär, varje blomma är resultatet (guldet) av en alkemisk process – och samtidigt början på en ny. Likaså varje dikt, varje tavla, varje musikstycke. Konstnären är en alkemist.

Alkemi är som jordbruk eller trädgårdsskötsel. En bonde vet att för att få någon skörd måste han följa naturens lagar. Ingen kan odla i strid mot naturens processer utan bara i har-

moniskt samarbete.

Bonden sätter sitt frö i jorden vid den rätta tidpunkten, han behöver regn, luft och värme för att i sinom tid kunna skörda. Fröet dör för att ge liv åt det som föds. Gödseln ruttar för att ge näring åt det som växer.

Bonden är alkemist. Själv en del av naturen låter han sin båt flyta med floden från källan till havet. Vattnet dunstar från havet och faller som regn på åkrarna. Kretsloppet är fullbordat.

Allt är på samma gång Prima Materia och Guld.

Alkemisten rör inte sin båt mot strömmen. En flod har sitt naturliga flöde. Aldrig rinner den från havet till källan.

Jord, vatten, luft och eld är specificerade begrepp, förankrade i människans praktiska erfarenhetsvärld.

Vi har idag motsvarande begrepp, fast generaliserade, nämligen fast, flytande och gasformigt. Först på senare tid har den moderna vetenskapen insett att materien också har ett fjärde aggregationstillstånd: plasma.

Det enklaste sättet att framställa plasma är att tända en låga i en gas. Alkemisternas begrepp – eld – är således ganska träffande.

När rymdfärderna började upptäckte man att jorden är en ö i ett kosmiskt hav av plasma.

3.

Det mystiska huset

Den unga kvinnan gav till ett kort rop och vred sig för att komma ur Messings grepp men i ett huj var de på tjugo meters höjd och då slog hon förskräckt armarna om hans hals istället. Messing rev upp skjortan och bankade på midjeringen med knuten näve.

– Titta här, sa han. Jag har en flygring. Vi faller i samma gravitationsfält så du behöver inte ens hålla i mig om du inte vill. Du följer med i alla fall.

Kvinnan sa ingenting och rörde sig inte.

– Du är faktiskt viktlös.

Kvinnan lutade huvudet mot hans axel men sa inget.

– Den slutgiltiga bantningsmetoden, ha, ha!

Inget svar.

– Kul va?

Kvinnan lyfte på huvudet och lossade armarna från hans hals. Istället placerade hon händerna på hans axlar och tittade honom i ögonen. Messing hade fortfarande ena armen runt hennes midja.

– Jag känner mig väldigt lätt, sa hon och log.

– Skulle tro det. Vi faller.

– Faller? Vi stiger ju.

– Nä, vi faller. Uppåt. Kul va?

Kvinnan tittade neråt och med ett skrik grabbade hon tag om Messings hals igen. Även Messing kastade en blick neråt

och greps av en otäck svindel. Han var tvungen att blunda.

– Lagom kul, tänkte han. Det är en sabla höjd vi hamnat på.

Han öppnade ögonen igen men stirrade stint framåt. De rusade just in i ett moln. Han fumlade under skjortan efter regulatorn och började vrida av.

– Jag är rädd, sa kvinnan i hans öra. Kan vi inte åka ner igen? Snälla du!

– Jovisst. Men det är bäst att du blundar tills jag säger till.

Molnet började tunnas ut. De var fortfarande på väg uppåt.

– Helst skulle jag också vilja blunda, tänkte Messing.

De hade nu passerat molnet och när solen lyste över honom och molnet dolde marken djupt under dem fick han nytt mod. Molnbanken sträckte sig långt bortåt.

– Det vore tråkigt om ärkeängeln Gabriel saboterade sin grandiosa himmelfärd genom att genast komma ut ur samma moln han försvann i, tänkte Messing. Det skulle faktiskt allvarligt reducera den teologiska effekten. Synd på så rara ärtor. Jag tror att vi faller iväg till slutet av det här molnet och smiter ner där istället. Kyrkohistorien behöver piffas upp.

Han satte fart utefter molnryggen. De föll handlöst kilometer efter kilometer. Molnet tycktes räcka till horisonten.

– Är vi inte nere snart? ropade kvinnan med panik i rösten.

– Lugn, bara lugn.

Äntligen skymtade kanten på molnet. Marken dök upp igen genom revor i molnslöjorna. De var hissande högt och föll med rasande hastighet i en vid bäge med luftdraget pipande kring öronen. Det verkade blåsa mer på lägre höjd. Messing undvek att titta mot marken eftersom han var rädd att få svindel.

– Det är fan vad det blåser! skrek han.

Kvinnan klamrade sig desperat fast vid honom.

– Är vi inte nere snart? skrek hon tillbaka.

– Strax.

– Jag vågar inte titta.

Messing justerade regulatorn på midjeringen så att fallhastigheten sjönk. Armringarna var helt strypta. Han hade

nu vant sig vid flygandet så pass att han åter kunde njuta av det. Han såg neråt. Ingen antydning till svindel. Under dem bredde en skog ut sig. Han vred på huvudet och såg Stockholm ett stycke bort.

– Vi har fallit långt, tänkte han.

– Om jag kommer levande ur det här ska du få ett kok stryk! skrek kvinnan som tydligen började hämta sig.

Det var lättare att överrösta vindsuset nu för Messing hade sänkt farten ytterligare.

– Vad heter du? ropade han.

– Stina.

– Jag heter Messing.

– Förnamn eller efternamn?

– Smeknamn.

Trädtopparna närmade sig snabbt och Messing sänkte hastigheten ännu mer.

– Du kan titta nu, sa han. Vi är snart på jorden igen.

Stina lossade sitt grepp om honom. De föll över träden i en behaglig takt cirka tjugo meter över de högsta topparna. Vatten blänkte mellan träden. Luften var ljum här vid jordytan, det var en helt underbar sommardag.

– Åh, sa Stina. Det känns fantastiskt. Har vi hamnat utanför stan? Oj, ibland har jag drömt att jag flugit.

– Fast vem vet? fortsatte hon efter en kort paus. Jag kanske drömmer nu också.

– Du är vaken, försäkrade Messing. Såvida du inte pratar i sömnen.

De närmade sig det blänkande vattnet. Det var en liten sjö. Messing styrde mot en glänta intill sjön.

– Det är som en flygande matta, skrattade Stina.

– Fast utan matta. Nu landar vi.

De föll i en mjuk sväng och saktade in just ovanför marken.

– Fäll ut landningsställena, sa Messing och mixtrade med sina regulatorer. Hallå, hallå, det är kapten Messing som talar. Vi landar nu på okänd plats efter en perfekt genomförd flygtur. Jag hoppas att Ni har haft en angenäm resa och önskar Er hjärt-

ligt välkommen tillbaka en annan gång. Tack och gomiddag.

De sjönk den sista biten och tog mark. Messing skruvade av all pri och kände den normala tyngdkänslan återvända. Klatsch! En våldsam örfil brände till på hans vänstra kind. Han tog ett förvånat steg bakåt men snubblade och ramlade på ändan.

– Där fick du för att jag blev kidnappad och nästan skrämmd från vettet, sa Stina ilsket.

Hon satte sig på huk och tog hans huvud mellan sina händer och pussade honom på munnen.

– Och där fick du för en underbar flygtur! Och nu skulle jag gärna vilja veta vad det här handlar om egentligen. Ut med språket.

Hon satte sig i gräset. Messing kände försiktigt på sin kind.

– Var det nödvändigt att slåss?

– Var det nödvändigt att kidnappa mig?

– Jag fick bara lust, sa Messing buttert.

– Jag fick lust att slåss.

– OK. Du vinner.

– Hur kom det sig att vi kunde flyga? Vad är det för djävulsring du har?

– Vi flög egentligen inte. Vi föll.

Paus.

– Det får du allt förklara närmare.

Messing knäppte upp skjortan och visade pri-ringarna. Han berättade om sin inspiration och om den gravitationsteori han fördjupat sig i. Han förklarade hur han byggt ringarna och på vilket sätt han trodde att de fungerade. Han föll upp i luften och cirkulerade några varv för att demonstrera. Stina lyssnade uppmärksamt.

– Ja, vad nu den där inspirationen än var så är det tydligt att den kan omsättas i praktiken, anmärkte hon lugnt.

Messing berättade hur han flugit till Johanneskyrkan och fått för sig att han skulle skämta. Stina skrattade hjärtligt.

– Jag trodde pappa skulle svimma! Det vore roligt att veta

vad han sa till kyrkobesökarna när vi flugit iväg.

– Är prästen din pappa?

– Javisst.

– Aj fan.

– Ärkeängeln Gabriel var precis vad han behövde. Undrar just vad han tyckte om att se sin dotter fara upp till himlen i famnen på ängeln Gabriel?

De skrattade båda två. Messing lutade huvudet i Stinas knä och tittade upp i himlen. Han tyckte han hade känt henne i hela sitt liv.

– När himlen är alldeles klar, sa han tankfullt, och inte har några moln som idag, då kan man liksom titta rakt in i ingenting. Man förlorar alla referenspunkter och flyter fritt i tomrummet. Ungefär som när vi flög, eller föll menar jag, fast ett psykiskt fritt fall. Egentligen är medvetandet en slags himmel också. En inre himmel.

Det blev tyst en stund.

– Jag undrar var vi är? sa Stina.

Messing suckade.

– Ingen aning. Men ganska långt från stan i alla fall. Det såg jag från luften.

– Det ligger ett hus där borta. Ska vi gå och se om vi hittar några människor? Så kan vi fråga var vi är.

– Gärna det.

De reste sig och vandrade iväg mot den lilla sjön. På andra sidan en vik skymtade ett vitt hus. Det såg ut att vara en eller två kilometer bort. De hittade en stig i strandkanten som de följde genom en lövskog, och det visade sig snart att stigen ledde direkt till huset som låg på en öppen plats med en gräsbevuxen sluttning mot vattnet. Det var ett tvåvåningshus byggt i oregelbundna vinklingar. De närmade sig försiktigt huset. Allt var tyst, ingen syntes till. Fågelsång var det enda som hördes.

– Det här verkar vara husets baksida, sa Messing.

– Det är lite kusligt, sa Stina med låg röst. Hoppas bara att det inte är nån Hitchcockfilm vi förirrat oss in i.

De gick sakta runt huset. På framsidan fanns en stor veranda framför en igenvuxen trädgård. När de kom upp på verandan fick de syn på ett dukat bord i ett hörn.

– Här finns tydligen människor ändå, konstaterade Messing och gick fram till bordet.

Där fanns sallad i en jätteskål, bröd, smör, ost, korv, ägg, frukt, några flaskor vin och annat smätt och gott. Mot en av vinflaskorna stod en pappbit lutad och på den fanns något skrivet med stora bokstäver:

– VÄLKOMNA VÄNNER UR SKOGEN, läste Messing förvånad. JAG KOMMER SNART MED HETT VATTEN TILL VINTODDYN.

– Är det en inbjudan till oss? undrade Stina klenroget.

– Verkar så. Egendomligt. Näja. Även om det skulle vara avsett för några andra så ställer jag upp. Jag är en vän ur skogen.

Messing satte sig vid bordet och öste upp sallad på en tallrik och började raskt och obekymrat att äta. En vinflaska var redan öppnad så han hällde en skvätt i ett glas och smakade.

– Smaskens. Vill du ha?

– Ja tack.

De åt av hjärtans lust. Messing var hungrig som en varg och det var tydligen Stina också. Försvarliga högar sallad, smörgåsar med ost och korv, vindruvor, päron, hårdkokta ägg och en del annat slank intet ont anande ner i deras magar. Nedsköljt med vin.

– Mumsfillibabba, svalde Messing belåtet och torkade sig om munnen med baksidan av handen.

– Trevligt att det smakar.

Messing och Stina snodde runt i sina stolar. Dörren in till huset hade öppnats och i dörröppningen stod en medelålders man med en stor termos i handen.

– Här kommer jag med hett vatten. Lessen att det tog tid. Jag glömde att sätta på plattan.

Han gick fram till bordet och ställde ner termoskannan. Han hällde rödvin i tre muggar som han haft uppträdda på

fingrarna. Drygt en tredjedel. Sedan fyllde han på med hett vatten.

– Sockra får ni göra efter snille och smak. Egentligen ska man förstas värma hela blasket och inte bara det förbannade vattnet. Vatten är ett dödlig gift, vilket omger Visby stift. Falstaff Fakir. Men det är enklare så här. Enkelhet är vishet. Förresten går det inte att dricka om det är för hett. Man bränner sig på tungan.

Han släppte en grabbnäve sockerbitar i sin mugg och sjönk ner i en stol. Han rörde runt i muggen med en sked och svalde halva innehållet.

– Ah! Klas heter jag.

– Messing.

– Förnamn eller efternamn?

– Smeknamn.

– Jag heter Stina.

Klas lutade sig bakåt i stolen så rejält att han höll på att välta baklänges. Endast ett energiskt viftande med armarna räddade honom från att knäcka nacken.

– Jaha. Så var presentationen överstökad. Som synes hade jag dukat för en lätt lunch i min ensamhet. Ensam är stark. Försöker man inbilla sig i sin enfald.

Han drack beslutsamt återstoden av toddyn.

– Men så fick jag se er genom köksfönstret. Ni stod i skogsbrynet och såg bortkomna ut. Fint, tänkte jag. Sällskap. Så jag slängde fram extra glas och tallrikar och skrev det där meddelandet. Kunde inte neka mig nöjet. Man har inte roligare än man gör sig. Sen stod jag bakom en gardin och kikade, he he. Inte snyggt gjort, jag medger det. Men moral har aldrig varit min starka sida. Skål och välkomna! Vad nu då, har jag redan druckit upp?

– Det var gott med mat, sa Messing eftersom han i hastigheten inte kunde komma på något annat att säga.

– Roligt att höra. Nu är det min tur.

Klas fyllde en tallrik med sallad och idisslade energiskt och systematiskt. Han blandade samtidigt en ny toddymugg.

– Ni kan ju underhålla mig medan jag äter, slafsade han med munnen full av sallad och smörgås. Hur hamnade ni här till exempel?

- Vi föll, svarade Messing sanningsenligt.
- Fallskärmschoppare?
- Nej.
- Ballongflygare?
- Nej.
- Sportflygare? Segelflygare? Drakflygare?
- Nej.

Klas slutade äta och gav Messing en skarp blick. Han släppte ifrån sig besticken och torkade sig om munnen med en servett. Han petade sig någonstans långt inne i munnen med pekfingeret. Sedan började han äta igen. Han sa ingenting.

Messing hade mött världen med avväpnande öppenhet hela dagen. Det hade han gjort med Stina och det gjorde han nu med Klas. Han kände inget behov av att tänka efter om det var lämpligt eller inte. Han gjorde det bara.

– Låt oss se, sa Klas tålmodigt. Vad har vi kvar? Zeppelinare? Raket? Jetplan? Flygande matta? Flygande tefat? Nils Holgersson? Levitation? Änglar?

– Vi föll från himlen, förtydligade Messing.

Klas fortsatte att mumsa. Messing insåg att vad han sagt lät minst sagt fnoskigt.

– Jesus återkomst på skyarna alltså, tolkade Klas. Synd att min gamla mamma inte fick uppleva det här. Det skulle ha glatt hennes goda hjärta.

Messing försökte förklara sig:

– Jag kidnappade Stina vid kyrkan. Sen föll vi upp i luften och föll ner här. Inget märkvärdigt alls. Bara ett sätt att utnyttja pri. Elementärt egentligen.

Klas tuggade sallad och drack vintoddy.

– Hör nu, min käre Sherlock Holmes...

– Så här, sa Messing och skruvade på pri i sin midjering och föll några meter rakt upp och stannade.

Stolen han satt på följde med. Klas lyfte huvudet och

tittade på Messing där han hängde i luften. Ingen sa något. Klas tuggade färdigt och svalde. Han slickade sig om munnen. Messing sjönk ner vid bordet igen. Klas fyllde sin mugg till brädden med vin och tömde den rakt av.

– Allright, sa han och drog efter andan. Berätta nu allting från början. Systematiskt, tack.

Och Messing berättade. Klas lyssnade utan att avbryta och när Messing tystnat bad han honom att än en gång visa hur pri-ringarna fungerade. Messing föll glatt några varv runt huset och som avslutning låtsades han sitta på toppen av flaggstängens medan han sjöng några rader ur "Du gamla, du fria". Sedan singlarde han som ett höstlöv mot verandan och dalade ner i sin stol. Alla satt högtidligt tysta någon minut. Sedan suckade Klas och sa matt:

– Jag trodde jag hade sett det mesta. Jag har seglat på de sju haven. Jag har stirrat den flygande holländaren rakt i ansiktet. Jag har spelat schack med djävulen på en krog i Venezuela. Jag har knullat med den kinesiska ambassadörens fru i en klosterträdgård i Rom under pågående cocktailparty. Jag har pissat på den okände soldatens grav. Men något liknande detta haver jag aldrig skadat. Det här var sannerligen rätt åt mig. Jag är en liten skit och skall hädanefter icke tro att jag är något. Det är första gången i mitt liv som jag undrar om jag är vaken eller om jag drömmer.

– Jag kände på samma sätt, tröstade Stina.

– Men efter att ha nypt mig själv flera gånger... men det kanske också ingår i drömmen? Jag kanske drömmer att jag nyper mig själv? Fy fan, och sänt här ska man råka ut för på sin ålders höst. Huru innerligt önskar jag mig icke tillbaka till minnenas klosterträdgård!

– Du drömmer inte, sa Messing. Och inte Stina heller. För så vitt ni inte pratar i sömnen. För *jag* är vaken. Det kan ni slå er i backen på.

– Drick mer vin för Guds skull, sa Klas. Eller för min skull. Eller toddy. Det är i alla fall vad jag behöver.

Han satte ett pekfinger i luften.

– Förresten skulle jag vilja påstå att detta är en kris. Vilket enligt min högst personliga kodex berättigar till kraftigare medicinering.

Han stack handen i innerfickan på sin kavaj och fiskade fram en fickplunta.

– Whisky, förklarade han liksom i förbigående och tog några präktiga klunkar.

Han skickade över flaskan till Messing som avböjde. Stina tog däremot en ordentlig munfull.

– Det har varit en påfrestande dag, förklarade hon.

– Men hör ni, sa Klas uppsluppet och reste sig, jag börjar bli på den så kallade kanelen. Ska vi inte gå inomhus och titta på mina etsningar? Jag menar mitt barskåp. Jag känner för att kasta loss. Vad sägs om en rejäl fylla i största allmänhet? Hellre full än glad som jag brukar säga.

Stina fyllde ett glas med vin och tömde det.

– Bra, sa hon resolut. Den här dan har varit vrickad från början. Så varför inte fortsätta? När jag nu inte lyckades lura av farsan nattvardsvinet.

De hjälptes åt att bära in matresterna i köket. Därefter tog Klas täten och anförde sällskapet vidare inåt huset. Efter att ha passerat ett obegripligt prång och några onödiga småtrappor kom de in i ett stort rum med flera soffgrupper och en öppenspis mitt i rummet.

– Öppenspisen använder jag inte på sommaren, sa Klas. Men barskåpet. Sommar, höst, vinter och vår. Året runt, om ni så vill.

Han gick fram till ett enormt träskåp som vände baken mot en av de största sofforna.

– Vad önskar herrskapet?

– Ta fram lite av varje, föreslog Messing. Omväxling för nöjer.

Klas radade upp ett helt batteri flaskor. Messing slingrade sig ur sina pri-ringar. De satte sig i en soffa intill öppenspisen. Klas tände några stearinljus och i öppenspisen en marschall.

– Världens mest praktiska brasa, hävdade han belåtet. Jag orkar inte hämta glas, om ni ursäktar. Vi kan väl halsa? tyckte han och drog korken ur en dammig flaska.

Ingen hade något att invända. De satt och drack och gaggade hela dagen. Timmarna gick. Framåt kvällen bjöd Klas på spagetti och köttfärssås. Festen fortsatte. Det sista Messing mindes innan han slocknade var att Stina och Klas var inbegripna i ett livligt samtal om religion och marxism.

Messing vaknade av musik och öppnade tveksamt ögonen. Han visste konstigt nog omedelbart var han var och vad som hänt. Någon hade lagt en filt över honom. Solen sken in genom ett stort fönster och kastade en ljusflod tvärs över rummet. Han reste sig på armbågarna. Han kände sig fräsch och fin, inte ett spår av bakfylla. Men han hade heller inte druckit särskilt mycket.

– Gomorron Messing! hojtade Klas från ett hörn av rummet. Jag tänkte väl att du skulle vakna om jag satte på musik. Vem fan kan sova med Wagner i öronen? Inte jag i alla fall. Förlåt att jag väcker dig men klockan är mycket och frukosten väntar.

Messing tassade sömndrucken i hälarna på Klas genom huset till ett kök där Stina satt och kalasade vid ett bord stort som en halv fotbollsplan.

– Tjena, sa hon. Dags för frukost.

Messing fick en tallrik med stekt ägg, bacon, vita bönor och stekt tomat.

– Jag har varit au-pair i England, förklarade Stina.

Messing blandade själv till en kopp starkt snabbkaffe. Stina drack te med mjölk. Hon pekade på morgontidningen.

– Läs, sa hon lakoniskt.

Messing drog till sig tidningen.

– RELIGIÖS MASSSUGGESTION, läste han, och fortsatte:

– Efter högmässan i Johanneskyrkan igår upplevde både kyrkoherde Edvard Adolffson och samtliga närvarande kyrko-

besökare en tills vidare oförklarlig religiös vision. Enligt samstämmiga uppgifter skulle en ängel ha sänkt sig från himlen när kyrkobesökarna efter gudstjänsten samlats på kyrktrappan.

– Jag har dessvärre ingen förklaring på fenomenet, säger kyrkoherde Adolfsson. Men vi tycks alla ha upplevt samma sak. Liknande episoder är kända i äldre kyrkohistoria, men så vitt jag vet inte i modern tid. I varje fall inte i Sverige. Möjligen i Frankrike och Spanien. Konstigt nog hade ängeln vanliga kläder på sig. Jag har kontaktat ärkebiskopen men vill för övrigt inte kommentera händelsen, framhåller kyrkoherden.

– Historien får dessutom en allvarigare dimension på grund av att Edvard Adolfssons dotter försvann i samband med änglabesöket. Försvinnandet är polisanmält, men en källa inom polisen säger: Vi har ingenting att gå efter. Kvinnan är spårlost försvunnen från jordens yta.

– Att denna osannolika incident inte bara är en dålig rötmanadshistoria understryks av att flera oberoende vittnen rapporterat om en flygande man i närheten av Johanneskyrkan. Enligt psykiatrisk expertis är hallucinationer av denna typ inte helt ovanliga. Professor Arne Trankell vid Stockholms universitet, expert på vittnespsykologi, säger att förr i tiden såg man troll och oknytt, nu ser man flygande tefat och utomjordingar. Det är samma sjukdomsbild.

– Jag har redan ätit frukost, sa Klas och försvann ut genom dörren.

– Sovit gott? undrade Stina.

– Som en stock, svarade Messing.

– Jag har varit på benen en timme. Jag har ringt pappa för att tala om att jag är välbehållen. Han var i upplösningstillstånd men jag lyckades lugna honom. Jag ska åka hem nu så att han som Tomas tvivlaren får sticka handen i säret i min sida och övertyga sig om att jag lever.

Hon öste in och svalde en ny tugga frukost.

– Sedan ska jag ta med mig Peter och komma tillbaka.

Klas säger att jag gärna får bo här, det finns gott om plats eftersom han är ensam i huset. Peter är mitt barn, honom har jag visst inte berättat om? Sex år. Du får snart träffa honom för du ska väl också flytta hit, säg att du gör!

– Öh, svarade Messing med munnen full av bönor och bacon.

– Jag är nyskild, det har jag nog heller inte berättat. Jag flyttade hem till mina föräldrar efter skilsmässan eftersom jag inte hade nån annanstans att ta vägen. Så det passar mig perfekt att flytta hit. Det blir för jobbigt att bo hemma i längden.

– Mmm.

– Klas säger att det vore smaskens om vi flyttade hit. Här råder en skriande brist på både änglar och prästdöttrar säger han. Du berättade igår att du sitter ensam i en trist etta. Det vore väl festligare att bo här!

Klas kom på nytt instövlande. Han gnagde på ett äpple.

– Jag är bakfull som en bäver, klagade han och tog sig åt huvudet. Vem var det som hällde i mig så mycket sprit igår? Den idioten skulle jag vilja säga några sanningens ord.

– Stina påstår att vi får stanna här om vi vill, sa Messing.

– Klart ni får.

– OK då.

– Avgjort alltså.

– Kan du inte skjutsa hem mig så jag får hämta Peter? sa Stina vänd till Messing. Och mina jordiska ägodelar.

– Du får låna min bil, förklarade Klas. Och då kan du samtidigt hämta dina egna prylar. Men du kanske inte har körkort?

– Jo.

– Bra. Då är allt under kontroll. Vi ses under galgen.

Stina och Messing avslutade sin frukost. Stina sa att hon och Klas diskuterat under morgonen och kommit fram till att hon skulle flytta dit. Och sedan kom de fram till att det var väl lika bra att Messing stannade också.

– Jag stannar gärna, sa Messing belåtet. Jag har egentligen

redan bränt mina skepp. Eller min roddbåt snarare.

- Nu tycker jag att vi ger oss iväg.
- Har vi några bilnycklar?
- Dom lär ska sitta i tändlåset.

De diskade efter sig och gick ut på gården. En gammal folkvagn stod parkerad under ett träd. De klev in och Messing startade motorn och körde ett varv framför huset innan han satte kurs mot utfartsvägen.

- On the road again. Och hur hittar vi till stan?
- Jag har fått instruktioner av Klas, svarade Stina och vecklade ut en karta i knäet.

Först körde de hem till Stinas föräldrar. Stina hoppade ur.

- Kom tillbaka hit precis klockan tre för då står Peter och jag och väntar på dig.

– Bra. Och hälsa din pappa från ärkeängeln Gabriel.

Hon slängde fnissande igen bildörren medan Messing trasslade in ettans växel. Hon kastade en slängkyss efter honom när han svängde iväg.

Han körde raka vägen till sin lägenhet. Det lilla han ägde i klädväg rymdes i en bag och när han nu ändå skulle flytta passade han på att slänga utslitna kläder och annat onödigt kras som samlats under åren. Sina böcker travade han i en stor resväska och övriga småprylar rymdes i bag nummer två. Dessutom tillkom skrivmaskinen.

Han snokade runt för att kontrollera att han inte glömt någonting. Det skröp han beslutat sig för att slänga bar han ut på gården och stuvade i sopsäcken. Så vankade han fram och tillbaka ett tag i sin gamla lägenhet och funderade. Åter kände han uppbyggdets melankoli och resfeber. En period av hans liv var avslutad.

Några affischer och tidningsurklipp satt kvar på väggarna, han kastade in dem i kakelugnen. I garderoben hittade han några vedträn. Snart flammade en brasa.

Han slängde sig på rygg i sängen och slöt ögonen. Brasan knastrade.

Minnen flöt fram för hans inre öga. Han var sju år och

hade börjat skolan. Mamma väckte honom på morgnarna. Han hade mycket svårt för att kliva upp tidigt. Fortfarande halvt i sömnen trippade han darrande ut i köket och satte sig vid vedspisen framför den öppna järnluckan och kisade in i den sprakande elden. Mamma hängde i förväg hans strumpor och underkläder framför spisen så att de var varma när han väl kommit upp. Mitt emellan sömn och vaka drog han på sig de uppvärmda kläderna. Det var underbart med de mjuka, varma kläderna kring hans magra pojkkropp, han huttrade av kyla, det var ännu kallt i huset så tidigt på morgonen. Mamma trädde undertröjan över hans huvud och smekte honom över håret.

När han traskade i snön längs det delvis upp trampade spåret till skolan lekte han en föreställningslek. Spåret slingrade sig genom en skogsdunge och nedför en backe mot skolhuset och medan han gick där tänkte han sig att han var fattig och ensam och pulsade i snön i den mörka gryningen alldeles naken, så fattig att han inte hade ett enda litet klädesplagg. Men plötsligt hittade han underligt nog en torr och varm strumpa som låg i snön och han tog lyckligt på sig strumpan och fortsatte sin vandring. Snart hittade han en strumpa till och sedan ett par kalsonger och en undertröja och så vidare. Han blev allt varmare och gladare och till sist var han fullt påklädd med varma torra kläder från topp till tå, inklusive vantar och skor och mössa och jacka.

Den föreställningsleken lekte han nästan alltid på vintrarna under sina första skolår, särskilt om det var blåsigt och yrsnöt och bitande kallt. Varje gång var han lika förvånad och lycklig över att naken och frysande hitta varma kläder i snön.

Messing log när han tänkte på detta. Så mindes han något annat som han älskat att göra som barn, nämligen att lägga sig på golvet bakom dammsugaren när mamma städade. Han lade alltid huvudet vid den ände av dammsugaren där det blåste varmt. Han lät den varma blästen rinna över ansiktet och genom håret och blundade och tänkte sig iväg långt bort. Den varma vinden från dammsugaren gjorde

honom framför allt varm inombords och han föll in i andra tidsaldrar och världar där den varma vinden blåste honom i ansiktet när han gick ut ur tältet för att se till djuren eller uppleva öknens solnedgång. När mamma drog iväg med dammsugaren till en annan del av rummet flöt han tillbaka till hennes och hans värld just där och var lycklig.

Han tyckte om bläst och vind, särskilt varma vindar. På somrarna stod han ofta uppe vid mattpiskställningen och lät vinden strömma mot ansiktet. Vindar ute vid kusten tyckte han också om, med deras speciella dofter. Vinden ur dammsugaren doftade så säreget att han nästan ville gråta. Även sedan han blev vuxen hade det hänt att Messing lagt sig vid en dammsugare. Vinden är nog ungefär densamma, men doften, nej. Moderna dammsugare doftar inte som den mamma hade då för länge sedan.

Ett samtalsämne som dök upp ibland var vilket som vore att föredra om man hade att välja mellan att frysa ihjäl eller dö av värme. När Messing genomlevde vintrarna var han övertygad om att värmemetoden var den bättre. Men när han satt i en bastu insåg han att det nog var skönast att frysa ihjäl. Han kunde inte bestämma sig. Han hade hört att eskimåerna lämnade de gamla och orkeslösa efter sig på isen vid en eld. När elden falnade domnade de långsamt bort. Man sa att det var en skön död.

En domning spred sig också genom Messings kropp där han låg på sängen. Brasan i kakelugnen fladdrade bakom glasluckan. Snart sov han tungt som en blyklump.

Han vaknade i lagom tid för att hinna tillbaka till den plats där han lämnat Stina. Hon stod och väntade när han kom. En liten grabb satt på en resväska. Messing steg ur bilen och hälsade.

– Jag heter Messing. Det är du som är Peter förstår jag.

– Hej.

De lyckades plocka in också Stinas och Peters packning i bilen plus sig själva trots att det var mer än vad som rymdes.

– Påminn mig om att tipsa Guinness rekordbok, pustade

Messing när han lyckats veckla in sig bakom ratten och till och med stänga dörren.

Klas stod på trappan när de svängde in på gårdsplanen och hjälpte till att lasta ur och bära in bagaget. Stina och Messing installerade sig i var sin del av huset och Peter fick också ett eget rum. Klas visade dem ett stort badrum i källaren med badkar, duschar och bastu.

– Jag har precis bastat för att driva spritdävulen ur min usla kroppshydd, sa Klas, så bastun är uppvärmd och klar för den hugade intressenten. Kall öl finns i kylskåpet där borta.

Messing stannade kvar i badrummet och de andra försvann upp i huset. Han tvättade sig njutningsfullt och duschade och bastade och gick sedan till sitt rum och tog på sig rena kläder som han av någon outgrundlig anledning hade till hands. Han packade upp sina saker. Det fanns en liten garderob i rummet och en bokhylla med tillräckligt mycket ledig plats för att hans böcker skulle få plats. Rummet låg under takåsen och hade ett fönster som vette mot sjön. Intill fönstret stod ett skrivbord och på det ställde han skrivmaskinen. Pappersbunten som innehöll hans inspiration dängde han bredvid.

– Nu har jag flyttat in, konstaterade han belåtet och satte sig i en fätölj.

Han spanade ut genom fönstret och över sjön. Något rörde vid hans ben. Han sänkte blicken och där stod en gråsvart katt och glodde på honom.

– Hejsan!

Katten jamade och hoppade upp i hans knä. Messing strök den över ryggen.

– Jag är nyinflyttad, förklarade han för katten. Så det är därför du inte har sett mig förut. Var höll du hus igår förristen? Jagade rättor, jaha. Jag heter Messing.

Katten nosade avvaktande på honom.

– Det har för övrigt också flyttat in en yngre dam som heter Stina, fortsatte han. Och en pojke som heter Peter.

Huruvida den sistnämnde drar katter i svansen vet jag inte. Har du träffat dom?

Katten såg oförstående ut. Den gäspade och snurrade ihop sig till en kringla i hans knä och tycktes somna.

– Sov gott, sa Messing.

Han satt länge och blickade ut genom fönstret med katten i knät. Han kände sig vinglig i huvudet och febrig i kroppen.

– Jag håller på att bli förkyld, mumlade han. Dessa vindpinande flygturer. Och all sprit. Inte bra.

Han kände på sin panna. Den var varm och fuktig. Han suckade.

– Jag ska bli en bättre människa, lovade han sig själv. Nån gång. Förr eller senare. Vem vet. I ett annat liv eller så. Jag ska bara bestämma mig för vad det innebär först.

Han ville inte störa katten som snusade förnöjt i hans knä så han förblev i den ställning han var. Han sträckte sig efter inspirationsbunten och bläddrade igenom den. Han läste här och där och gjorde tillägg och anteckningar när han associerade till något som inte blivit nedskrivet.

Där fanns till exempel ett kort stycke som han tidigare förbisett som handlade om gravitationens relation till de krafter som verkar mellan elementarpartiklarna och dessa krafters relation till pri. Möjligheten till elementomvandling antydde.

– Gud hjälpe, tänkte Messing. Säg inte att man kan göra guld också...

På detta sätt arbetade han tills klockan var nära sex. Då vaknade katten till liv. Den sträckte på sig, hoppade ner på golvet, gick fram till den halvöppna dörren, vände sig om och tittade på Messing.

– Ja, jag kommer, sa han. Jag kommer, jag kommer.

Katten tumlade som ett nystan utför trappan till bottenväningen och Messing följde efter. Katten fortsatte in i köket, hela tiden kontrollerande att Messing följde med, och där stod Klas vid spisen och såg ut som en olycklig flodhäst. Stina och Peter satt vid köksbordet och skrattade av någon anledning så att de höll på att ramla av stolarna. Katten

sprang raka vägen fram till en skål med mat som stod på golvet intill spisen.

– Hej Mirre, sa Klas när katten knatade in. Hej Messing, var har du varit? Det har gått åt helvete med matlagningen som vanligt. Om du sätter dig så serveras vidbränd falukorv och vidbrända stekta ägg och vita bönor, de sistnämnda för säkerhets skull vidbrända direkt i konservburken. Varför gå omvägen över stekpannan? En bränd böna är och förblir en bränd böna. Klas lag. Delicato Spezialo. Det här smörjan skulle jag inte ens bjuda min värsta ovän på, om jag hade nån. Sätt dig för fan.

Messing sjönk ihop vid bordet.

– Jag har suttit och plockat bland mina papper, sa han urskuldande.

Efter maten flyttade alla ut i stora rummet och drack kaffe och konjak, utom Peter som fick glass. Messing kände sig allt sämre och fick frossbrytningar.

– Jag känner mig dålig, sa han ynkligt. Jag tror jag har feber.

Stina lade handen på hans panna.

– Ja, det har du, medgav hon. Det är bäst att du kryper till sängs. Men inte med mig – om du ursäktar att jag skämtar.

Stina följde honom till hans rum och stoppade om honom. Klas kom in med en stor vintoddy och två oidentifierade tabletter.

– Ta det här, föreslog han optimistiskt.

Messing svalde tabletterna tillsammans med en klunk toddy, sedan tömde han glaset helt och hållet. Han sjönk tillbaka mot kudden. Stina stoppade om honom en gång till.

– Vänta! sa Klas plötsligt och satte ett pekfinger i luften.

Han lyste som en sol, som om han drabbats av en andlig insikt av högsta kaliber, som om han skådat ljuset i slutet av tunneln, som om han vederfarits en nåd blott de enfaldige förunnad, en nåd att stilla bedja om.

– Om jag inte gör en katastrofal felbedömning, och det betvivlar jag eftersom jag aldrig har gjort det förut, så är det

här en kris, förkunnade han lycksaligt. Vilket som ni säkert känner till berättigar till kraftigare medicinering. Pris ske Herren och alla hans medlöpare! Salige äro de lyckligt lottade!

Klas plockade fram sin whiskyplunta och Messing drack lydigt några klunkar. För säkerhets skull bälgade Klas i sig det som var kvar.

– En tallrik brännvin och en sup till maten är den bästa av alla måltider, rapade han belåtet och klappade sig på magen.

Messing lämnades ensam men han kunde omöjligen sova. Han svettades samtidigt som han frös. En feberdröm kom farande. *Det blir en blodig natt.*

4.

Guldmakarens anteckningar

Materialisten reducerar verkligheten till materiella partiklars rörelser.

Man kan förvisso "materialisera" verkligheten, men man kan också "psykologisera" den, "sociologisera" den, "religionisera" den och så vidare.

Men så snart man gör något annat än "verklighetifierar" verkligheten reducerar man den och då är man reduktionist i större eller mindre utsträckning.

Det är inget fel i att vara reduktionist. Det är till och med önskvärt och nödvändigt. Vetenskap i modern mening vore omöjlig utan reduktionism. Men man måste veta vad man gör. Verkligheten kastar ständigt av sin förbluffade ryttare.

Alkemisten försöker verklighetifiera verkligheten.

För att kunna greppa verkligheten och försöka förstå den, analysera den, måste vi krympa ner den till lämpligt stora tuggor, vi reducerar den. Detta är varken fel eller rätt, det är ett arbetssätt.

Alkemin vill komplettera denna analys med en syntes, den försöker sätta ihop den sönderplockade verkligheten till

en helhet. Den plockar sönder för att kunna sätta ihop och sätter ihop för att kunna plocka sönder.

Giordano Bruno, som brändes som kättare år 1600 därför att han hade fräckheten att påstå att solen var universums centrum, hade inte kommit till denna slutsats på grund av iakttagelser eller naturvetenskapliga beräkningar, utan på grund av solens betydelse i den hermetiska (alkemiska) traditionen.

Den process som skapar solenergin är densamma som den som äger rum i en vätebomb.

”Om det finns ett recept för att göra vätebomber på en köks spis är det uppenbarligen att föredra att detta recept inte avslöjas... Alkemisten övergår till ett annat existensplan, uppnår en högre grad av medvetande. Han ensam är ”uppväckt” och det tycks honom som om alla andra människor fortfarande sover. Han drar sig undan resten av mänskligheten – försvinner, som Mallory på Everest, efter att ha upplevt sanningens ögonblick.” (The Morning of the Magicians, Pauwels-Bergier, 1960)

Modernt vetenskapligt tänkande grundar sig i sönderdelning. Principen är att man delar upp verkligheten i småbitar som betraktas isolerade från varandra. Alkemins fundamentalpåstående är istället att verkligheten i sin helhet är fullständigt sammanhängande.

Vad innebär det att få en idé, att göra en vetenskaplig upptäckt, att drabbas av en aha-upplevelse?

Att upptäcka innebär att se att två eller flera saker som man tidigare inte trodde hade med varandra att göra i själva

verket hänger ihop. Månen och tidvattnet är ett bra exempel.

Det betyder att vi med varje ny vetenskaplig upptäckt fått en allt mer sammanhängande verklighet. I förlängningen driver oss alltså vetenskapen mot en verklighet som inte är uppdelad utan totalt sammanhängande.

5. Nattlig feber

Jag går ensam omkring i en främmande stad mitt i natten. Det är vinter och isande kallt. Jag rycker i hyreshusens portar tills jag lyckas hitta en som är oläst.

Jag tar mig ner i källaren och försöker sova på en masonit-skiva i ett skyddsrum. Jag kan inte somna på grund av kylan. Därför reser jag mig, går ut i källarkorridoren och tänder ljuset.

Jag börjar springa fram och tillbaka i korridoren för att få upp värmen. Plötsligt hörs ett skarpt metalliskt ljud. Jag tvärstannar. Så hörs ljudet en gång till. Jag kastar armen mot en ljuskontakt och släcker ljuset.

Det går en stund. Det är kolmörkt. Utan förvarning slängs en dörr upp några meter längre bort. En stark lampa riktas rakt in i mina ögon. Jag står stilla och säger med tillkämpat lugn:

- Ni behöver inte vara rädd. Jag är ingen inbrottstjuv. Ljuskäglans darrande finger söker över mig.
  - Jag är helt ofarlig. Jag gick bara in här eftersom...
  - Jag ändrar ställning. En manlig röst bakom lampan skriker:
    - Stå stilla! Inga dumheter! Upp med händerna!
  - Jag blir förvånad.
  - Men...
  - Upp med händerna!
- På grund av lampan ser jag bara en svart skepnad skymta.

– Gå bakåt! In i skyddsrummet! Fort! Sätt dig på golvet! Knäpp händerna!

Ljuskäglan lyser hela tiden mot mitt ansikte. Jag är förvirrad och aningen rädd.

– Har du nåt alibi? frågar mansrösten.

– Alibi? Är Ni inte riktigt klok?

– Håll tyst! Jag är vid polisen så det är bäst att du aktar dig! Jag har befogenheter. Akta dig du. Jag är farlig. Den saken är klar. Har du nåt alibi, pass eller nåt?

– Ni menar identitetspapper. Jag har faktiskt mitt körkort med mig. Varsagod.

Den svarta skepnaden kommer försiktigt fram mot mig. Känner på mitt ansikte, tar körkortet, drar sig tillbaka. Vrider fumligt på körkortet och lyser på det med lampan.

– Näja, jaha.

Lyser på mig igen.

– Och kortet är likt...

Lyser ömsom på körkortet och ömsom på mig.

– Ja det stämmer. Jaha. Jag är vid polisen förstår du. Det är ingenting att leka med. Den saken är klar. Jag behöver bara ringa så kommer dom hit inom tre minuter och så åker du dit så det smäller om det. Det är säkert det. Det är bäst att du aktar dig!

– Jag är hemskt ledsen om jag ställt till besvär för Er. Jag gick in här därför att det är så kallt ute. Jag har ingenstans att sova i natt och porten var öppen, jag tyckte inte det gjorde så mycket om jag sov i källaren.

Skepnaden förblir olycksbådande tyst ett tag och säger sedan:

– Hitta inte på några dumheter bara! Jag har en fantastisk reaktionsförmåga. Man tror inte att det är sant. Jag reagerar, pang, utan vidare, fantastiskt, på en sekund, ja på en tusendels sekund, direkt serru! Jag slår ner som en blix. Jag tillhör polisen. Det är säkert det. Absolut.

– Jag ligger inkallad några mil norrut, jag är bara i stan under helgen. Och eftersom jag inte hade någonstans att ta vägen

så tyckte jag att jag kunde ta mig friheten att gå in här. Det är så kallt ute.

Tystnad.

– Jag vill inte alls ställa till besvär på nåt sätt.

Tystnad.

– Det hoppas jag att Ni förstår?

Skepnaden lyser länge och eftertänksamt på mig och sedan på körkortet.

– Ja, du tycks ju vara en hygglig grabb. Den saken är klar. Javisst.

Han trevar efter kontakten och tänder taklampan. Släcker ficklampan.

– Ja, nu vet jag vad du heter. Jag har sett körkort och allting. Så nu vet jag vad du heter, man får vara försiktig, det finns så mycket konstigt folk, men nu har jag sett körkort och allting, ja det kan du väl ta tillbaka då, nu vet jag vad du heter. Javisst.

Han räcker mig körkortet.

– Tack, säger jag och reser mig långsamt från golvet.

Skepnaden visar sig vara en man i sextioårsåldern. Hans ansikte är ganska tilltalande men på något sätt ihopknycklat. Hans ögon är klara som vatten. Han är klädd i blåställ.

– Du har ingenstans att sova då? frågar han.

– Nej, som jag sa så ligger jag i lumpen några mil härifrån.

– Hur kom du hit då?

– Jag liftade. Man vill inte gärna tillbringa helgerna på luckan om man kan slippa.

Mannen skrockar.

– Tjahaha, men stan är ju full av fruntimmer, en ung grabb som du ska väl inte behöva gå ute om nätterna. He, he. Tacka för det.

– Jag känner inga flickor här, säger jag avvaktande.

– Nähä. Ja, det är kallt, fryser du? Får jag känna på näven?

Han tar min ena hand, kramar den girigt, tar den andra också.

– Herregud! Alldeles kalla. Det är säkert det. Herregud. Du är alldeles utfrusen.

Han släpper mina händer. Han upptäcker masonitskivan och min bag på golvet.

– Har du legat här? Herregud! Det går inte.

Han griper min bag.

– Kom nu så går vi in till mig. Tacka för det. Här kan vi inte stå. Kom in till mig. Jag håller till här inne och jobbar. Kom!

Jag följer tveksamt efter mannen ut i korridoren. Vi går in genom den dörr där mannen tidigare kom ut och hamnar i ett överbelamrat kyffe. Två moped, en cykel, en spinnrock, några trälådor, målarfärg, penslar, verktyg, ett värmelement, bräte i största allmänhet.

– Ja, jag håller till här, säger mannen. Jag målar en moped. Sätt dig där på lådan. Du ska få nåt värmande, stackare. Ta dig en rejäl klunk! Det värmer gott. Den saken är klar. Rätta mig om jag har fel.

Han räcker mig en whiskyflaska. Jag tar en obetydlig klunk.

– Du blev allt bra rädd när jag dök upp, säger mannen och ser lurig ut. Herregud. Men nu mår du fint va? Det är varmt här inne va? Tacka för det. Jag är en snäll människa. Jag är en jäkligt snäll människa. Man tror inte att det är sant. Du hade tur som stötte på mig, håll med mig, har jag inte rätt?

Jag nickar lydigt.

– Tacka för det, fortsätter han. Jag är fantastiskt snäll. En av dom snällaste som finns. Man tror inte att det är sant.

Plötsligt blir han vaksam och hans klara ögon fryser till is.

– Men jag kan vara hård också! Fantastiskt hård. Hård som flinta. Otroligt hård! Hade du börjat bråka där ute hade det blivit en lustiger dans. Men jag är snäll. Nu mår du bra va? Du har fått whisky och kommit in i värmen. Du ska vara glad att du inte sitter hos polisen, det hade blivit tre dar på en gång, herregud, så enkelt som aldrig det. Den saken är klar. Tacka för det.

Nu ser han nyfiken ut.

– Du blev allt bra rädd när jag överraska dig va? Ja, jag såg det, fantastiskt rädd. Men jag fick ju se körkortet så det var ingen fara. Det är så mycket sattyg här. Jag hade kunnat klyva dig i två delar med ett enda karateslag! Mina händer äro yxor. Portvakten läser aldrig dörrarna. Folk springer här i ett. Jag tog tvättautomat-tjuvarna förra veckan. Jajjamän. Jag tillhör hemliga polisen. Jag har polisbricka. Tacka för det. Man tror inte att det är sant.

– Jasså, tvättautomat-tjuvar, säger jag osäkert.

– Javisst. Tacka för det. Dom stal pengar ur tvättautomater över hela stan serru. Det är inget som helst tvivel. Den saken är klar, men jag tog dom, jag peka med pistolen och ringde polisen. Jag jobbar på natten ibland serru, jag kan inte sova, och så har jag mycket jobb också, fullt upp. Man får ligga i för brödfödan, det är säkert det. Ta dig en klunk.

Jag dricker.

– Dom här mopederna har jag köpt billigt, jag håller på att måla opp dom nu, ska sälja dom. Det är fina saker, har jag inte rätt? Herregud, tacka för det. Det är säkert det. Bara däckerna på den här är värda en hel del. Motorn är så gott som ny. Fina saker. Det är säkert det.

Han dricker.

– Spinnrocken ska jag sälja till Stockholm, jag får mycket för den när den är uppmålad. Ja, herregud.

Han sitter tyst en stund.

– Är jag inte snäll?

Han knuffar till mig.

– Håll med mig! Herregud. Fantastiskt snäll. Jag jobbar ofta på natten så här. Jag sover dåligt. Svårt att sova.

Han funderar. Så ändrar han sig:

– Men jag sover bra, fantastiskt bra. Herregud, det är säkert det. Den saken är klar. Jag sover som en klubbad oxe. Vad ska du göra efter lumpen då?

– Ja man får väl se. Det ordnar sig alltid på nåt vis.

– Du ska läsa. Läs på maskintekniskt. Läs på förstamaskinisten. Inte andra eller tredje, läs på första, det är det bästa.

Jag har själv varit till sjöss. Gick till sjöss när jag var tretton. Herregud. Tacka för det. Men maskinisten är bäst. Man måste läsa här i världen. Ta sig fram. Läs på förstamaskinisten du. Skål!

Han dricker.

– Ja herregud, jag har två söner. Dom är förstamaskinister bägge två. Herregud. Och släkt har jag som är kaptener och styrmän och kockar, jajjamän, det är säkert det. Herregud. Den saken är klar. Javisst. Man tror inte att det är sant.

Han dricker.

– Är du varm nu? undrar han.

Han tar mina händer och kramar dem ömt.

– Jo du, nu träffa du allt en snäll människa, det trodde du inte va? Ta dig en klunk till du.

Jag tar en klunk till.

– Ja, jag är snäll jag, konstaterar han. Fantastiskt snäll. Man tror inte att det är sant. Nu ska vi gå upp i lägenheten så ska du få kaffe och smörgåsar. Herregud. Jag är en jäkligt snäll människa, den saken är klar. Jajjamän. Hur mycket är klockan?

– Den är kvart över två.

– Kvart över två, ja, herregud. Ja. Du är ung du. Herregud om jag var så ung som du, om jag fick byta. Men jag är gammal jag, har vuxna barn. Två flickor. Gifta bägge två. Ja, herregud vad tiden går. Har jag inte rätt? Håll med mig!

– Hade du inte två pojkar sa du? säger jag försiktigt.

– Nä inte pojkar inte, säger han fundersamt, två flickor, fina tjejer.

Efter en stunds eftertanke:

– Jo, jag har två pojkar, duktiga grabbar. Dom läser på förstamaskinisten. Gör det du också. Har du ont om pengar får du hjälp av staten. Du får betalt, stipendier. Men läs! Läs på förstamaskinisten. Det är det enda raka, det är säkert det. Om jag hade haft en pojke skulle jag ha gett honom just det rådet som du får av mig alldeles gratis. Läs på förstamaskinisten! Har jag inte rätt?

Jag nickar.

– Tacka för det. Mina flickor är gifta i Stockholm. Dom är gamla dom. Jag skulle ha haft en yngre dotter åt dig också. Herregud, den saken är klar.

Tystnad.

– Du måste komma och hälsa på mig nån gång. Får jag skaka hand med dig?

Vi skakar hand. Han tittar rört på mig

– Ja herregud, att jag skulle hitta dig här. Som ett hittebarn. En riktig grabb. Det har jag saknat länge. Jag har bara flickor jag. Två stycken. Nä, nu ska vi gå upp och koka kaffe. Du ska få kaffe och smörgåsar, det ska du få. Jag hjälper dom som hamnat snett här i livet, jag sätter inte dit folk i onödan, nej, man är en snäll människa, fantastiskt snäll, den saken är klar.

– Det är verkligen hyggligt av dig.

– Ja är det inte? Jag är en jäkligt snäll människa. Nu ska vi gå upp till gumman min så ska du få kaffe och smörgåsar. Kan du gå tyst? Du vet, gumman sover. Man måste ta det lugnt.

Han tömmer flaskan.

– Men det är ingen fara. Visst ska du få kaffe och smörgåsar. Fattas bara annat. Jag är väl herre i mitt eget hus! Tror du mig inte? Jo den saken är klar. Du hade tur som träffa en så snäll människa som jag.

Tystnad.

– Jag hörde nån som gick här ute, det var nån som sprang och höll på, jag tänkte att nu är det nåt sattyg på gång. En natt stötte jag på två killar med var sin brud. Tacka för det. Sovsäckar hade dom också. Jag överraska dom med ficklampan. Vad gör ni här? skrek jag, har ni alibin? Men, det var hyggliga grabbar. Fina grabbar. Utom en, han hade rymt från en anstalt. Jag lät dom löpa, man är en snäll människa, låter nåd gå före rätt. Mina händer äro yxor. Men som sagt, jag hörde hur det sprang så jag smög mig upp för att slå till utan förbarmande. Man är ju vid polisen, det är säkert det.

– Jag blev förbryllad av några ljud.

– Javisst, jag stötte ner några grejor. Taktik. Man får inte va dum.

Han lutar sig närmare.

– Du måste komma till min sportstuga. Ta med dig några brudar. Det spelar ingen roll hur dom ser ut. Bara dom är kåta. Ring när du kommer. Ta med dig brudar. Så många som möjligt.

– Var ligger sportstugan då?

– Det är inte långt, men tala om när du kommer.

– Jag vet inte ens vad du heter.

– Ja det går nog bra. Men ring innan du kommer. Ta med dig några kåta brudar med tjocka lär. Kom nu så går vi och dricker kaffe. Men gå tyst, gumman sover. Hur mycket är klockan, halv tre, ja herregud.

Han släcker ljuset och vi går ut i korridoren.

– Du ska vara tacksam för att jag är så snäll. Säg du att jag stod skjutberedd när vi var här ute?

Han visar med handen i fickan.

– Jag hade en pistol i fickan serru. Tror du mig? Tacka för det, det är säkert det. Hade du gjort den minsta rörelse hade jag skjutit sönder dina ben. Pulvriserat dom intill sista atom. Jag har en fruktansvärd reaktionsförmåga. Blixtsnabb. Man tror inte att det är sant. Det är säkert det. Jag skjuter genom fickan. Tacka för det. Kom nu.

Vi går upp i trappuppgången. Mannen stannar framför en dörr och sätter fingret för munnen.

– Schh, gumman sover. På tå, på tå, vi nu mot gruvan gå...

Han fumlar med nyckeln. Dörren går upp, vi smyger in i hallen, sedan in i köket och stänger köksdörren efter oss. Han tänder ljuset.

– Sätt dig. Ta av dig rocken och mössan. Sätt dig. Nu ska du få kaffe och smörgåsar. Jag är ingen elak människa.

Han pysslar med iordningsställande av kaffe.

– Det finns för mycket elaka människor i denna värld. Riktiga fulingar. Trängsynta, konservativa, inkrökta i rök och damm. Håller du inte med mig? Tacka för det. Ungdomen

är fin. Framåt och bra. Dom gamla är för gamla. Det är säkert det. Unga tjejer med tjocka lär, det är framtiden.

Han plockar fram kakor och halvbakelser. Sätter sig.

– Ja det är ungdomen som ska ställa till barn i världen och göra allting bra. Bort med alla jäkla krig! Hör du det! Dom får du ta bort. Det finns för mycket folk på den här planeten. Om man skjuter undan några miljarder till att börja med, det blir bra. Dom skjuter vi så blir det mer plats. Det är säkert det.

– Och vem ska välja ut dom som ska skjutas? frågar jag. Vilka ska man ta?

– Ja det går fint, vi skjuter undan några miljarder, den saken är klar.

– Tänk om du skulle bli utvald då, bland dom där miljarderna menar jag.

– Säg du därnere att jag hade en pistol gömd i fickan? säger han som för sig själv. Jag hade kunnat skjuta på nolltid. Du hade varit chanslös, har jag inte rätt? Tacka för det.

Tystnad.

– Det går att gömma pistolen på andra ställen också. I ett hölster bak på ryggen till exempel. Här bak.

Han visar mig.

– Då låtsas man att det kliar här på ryggen, oj, oj vad det kliar.

Han kliar sig och säger förklarande:

– Man måste ju få klia sig. Och så rycker man fram pistolen, pang, pang! Det blir en blodig natt. Inget förbarmande. Dödens lammunge. Herregud, det är säkert det.

Tystnad.

– Man kan gömma pistolen i en stövel också. Och i kepsen. Då får man klia sig i huvudet och ta pistolen och skjuta genom kepsen, det går fint. Jag är fruktansvärt snabb på det. Kusligt snabb. Herregud. Blodet sprutar.

Han demonstrerar.

– Jag har åtta sönderskjutna kepsar i skåpet där! Jajjamän. Det är säkert det.

– Ja.
 Han tittar lömskt på mig.
 – Jag lär dig för mycket förstås, jag har väl inte lärt dig för mycket nu? Du har väl inte rymt nånstans ifrån, nej visst, jag har ju fått se körkortet, javisst, tacka för det, du är en fin grabb. Här, ta mig i hand!
 Vi skakar hand.
 – Kan du tjuvkoppla en bil?
 – Nej, säger jag, det kan jag nog inte.
 – Kan du inte? Herregud. Det gör jag på två minuter. Vilken bil som helst. Två minuter. Man tror inte att det är sant. Den saken är klar.
 Kaffet kokar. Han håller upp en kopp åt mig.
 – Nu du. Nu ska du dricka kaffe och äta, doppa upp allt det där nu, allt ska du äta. Det är säkert det.
 Han håller upp kaffe åt sig själv.
 – Nu har jag varit snäll va? Har du träffat en så snäll människa som jag förut?
 – Du är snäll, det är du, säger jag.
 – Ja tacka för det. Här, ta handen!
 Vi skakar hand. Han kramar min hand ömt och länge.
 Tystnad.
 Jag ser en del tavlor på väggarna som verkar hemgjorda. Mannen följer min blick.
 – Dom där tavlorna har jag gjort. Jajjamän, dom där har jag som sagt målat själv. Allihopa. Rubb och stubb. Dom där trägubbarna har jag snidat också. Ja man höll ju på ett tag. Men det var länge sen nu.
 – Det är väldigt snyggt, säger jag. Mycket bra faktiskt. Säljer du nånting?
 – Nä sånt där gör man till sig själv, det säljer man inte, det har man själv. Titta här!
 Han reser sig och plockar ner en lustig ljusstake av järn från en hylla.
 – Den här kommer direkt ur produktionen.
 Han pekar på stakens fot, en hjul-liknande historia.

– Det här är ett centrum-nav...
 Han pekar på ljushällaren.
 – ...och det här är ett munstycke som jag skruvat fast här i navet ser du och på det har jag en sån här ställbricka. Praktisk ljusstake. Direkt ur produktionen. Jag jobbar på Asea. Herregud. Den saken är klar.
 Jag vrider och vänder på staken.
 – Kul och påhittigt gjort, säger jag. Imponerande faktiskt. Jag skulle vilja ha en sån här själv.
 Han ställer undan ljusstaken och kommer fram till mig och griper mig om axeln.
 – Då ska du få en sån stake. Jag ska göra en åt dig. Du får den nästa gång du kommer.
 – Tack, det var snällt.
 Han stryker mig över håret.
 – Fin pojke, trevlig grabb.
 Han omfamnar mig. Jag är stel som en pinne och känner mig obehaglig till mods.
 – Fin grabb, den saken är klar. Nä, du ska få kaffe! Så du blir varm. Tacka för det.
 Han fyller min kopp på nytt.
 – Jag är fantastiskt snäll. Håller du inte med mig? Tacka för det. Rätta mig om jag har fel.
 Tystnad.
 – Jag kan trolle förstår du. Jag är fantastiskt bra på att trolle. Jag har lärt gumman lite grann också. Jag är fin på att trolle.
 – Trolla då, säger jag. Det skulle vara kul.
 – Nä inte nu, nä det går inte, nä inte nu, nä.
 Tystnad.
 – Jag har en sommarstuga. Det finns små gubbar där. Mycket små gubbar.
 Han blir lugnare och mer och mer inätvänd.
 – Så här höga.
 Han visar med händerna ett avstånd på cirka en halv meter.
 – Dom kommer ur berget.

Tystnad.

– Finns det ett berg vid din stuga?

– Jo, en bergvägg. Jag trollar fram dom ur bergväggen, massor med små gubbar. Jag ska visa dig när du kommer och hälsar på mig. Här, ta handen!

Vi skakar hand.

– Jag är fin va? Är jag inte snäll? Jo herregud. Kaffe har du fått, och doppa och smörgåsar, nå du har inte fått några smörgåsar, jag ska ordna till några.

Han gör en ansats att komma på benen men jag hejdar honom.

– Nej nej, säger jag, det är bra för mig, jag mår fint nu.

– Ät upp den här sista kakan också, tacka för det.

Jag tar motvilligt kakan.

– Så du ligger på regementet här i stan då? Ja herregud.

– Nej som jag sa så ligger jag inkallad några mil härifrån. På en civilförsvårsskola. Jag är vapenvägrare.

Han ser drömmande ut.

– Jag ska erövra det här regementet på två timmar. Två timmar ska det ta. Jag gömmer några gasampuller i en tidning och går fram till vakten och säger nånting och klämmer sönder ampullerna och så dör han. Det ska ske i vargtimmen. Officerarna kan jag ta när dom är hemma i våningarna. Jag släpper ampuller genom brevspringorna. På två timmar ska jag vara i besittning av alla kanoner och granatkastare och kulsprutor, ja alltihop. Hela regementet. Rubb och stubb. Dom som inte lyder skjuter jag. Jag är en rasande varg som törstar efter blod. Jag är en utsvulten varulv. Javisst. Sen riktar jag in alla kanoner och granatkastare och ger order om att skjuta. Och så skjuter vi sönder hela den här förbannade stan, vi skjuter bort den från jordens yta. Det skall icke bli på sten på sten kvar, allt skall jämnas med marken, det skall bli räfst och rättarting. Folket mejar vi ner med kulsprutorna, ingen pardon. Det blir en blodig natt. Ragnarök. Sen när allt är klart smiter jag ut bakvägen, du förstår, ingen känner mig, ingen vet vem jag är. Jag går ut bakvägen, med

blodet dreglande ur käftarna och ingen vet vem som har gjort det. Mej får dom inte fast, inte en chans. Ingen känner mig. Frimurare och judar ska slaktas. Alla helgons blodiga natt.

Tystnad.

– Du förstår, Jag trollade fram en flicka ur berget. Så här lång.

Han visar med händerna som förut.

– En liten söt flicka. Hon var så fin, så söt.

Efterhand får han tårar i ögonen.

– Jag trollade fram henne ur berget bakom min sommarstuga. Hon hade en sån vacker klänning. Hon tog min hand och vi gick på en promenad i skogen. Det luktade så jäkla gott. Friskt på nåt sätt. Men så kom det så mycket folk. Dom tittade så konstigt. Jag satt på en stubbe i en glänta. Det kom bara mer och mer folk och dom tittade så jag tyckte det var bäst att ta flickan i knät.

Han har ögonen fulla av tårar och lutar sig mot mig och lägger handen på min arm, vädjande.

– Och då tänkte jag att jag skulle koppla om henne. Människorna stirrade så jag tyckte det skulle vara lugnast ifall jag kopplade om henne.

Han blir ivrigare och säger förklarande:

– Du förstår, jag kan *koppla om* folk, såna som jag trollar fram, jag *kopplar om* dom. Förstår du? Det var så mycket folk och alla stirrade och jag höll fast den lilla flickan så hårt jag kunde och tänkte att jag måste koppla om henne. Jag var helt enkelt tvungen. MEN JAG KUNDE INTE!

Han reser sig till hälften och lutar sig mot mig. Jag stirrar fascinerat. Han gråter och jämrar:

– Hör du, jag kunde inte koppla om henne! Jag försökte, men jag kunde inte. Det var inte mitt fel, hör du mig. DET VAR INTE MITT FEL!

Han sätter sig, gömmer huvudet i händerna.

– Rödluvan och vargen, viskar han. Förstår du? Rödluvan och vargen.

Tystnad.

Han vaknar så småningom till. Han säger som för sig själv:

– Herregud, den saken är klar. Ja män, tacka för det.

Han lutar sig mot mig.

– Du måste komma och hälsa på mig ibland. Du ska få mat och kaffe och du får sova här – och titta på TV. Kom hit! Du får mat och allting, den saken är klar.

Han slickar sig om munnen och säger med lägre röst:

– Ta med dig några kåta tjejer med stora bröst.

– Ja jo, säger jag. Det kan jag väl göra. Det kan jag väl göra om jag får tid.

Han skrockar.

– Ha jaha, du har dina fruntimmershistorier förstås! Ja män, herregud, det var roligt i ungdomens dagar. Men nu är man gammal. Nu är det din tur att ställa till barn i världen.

Förtroligt:

– Jag låg med lärarinnan min när jag var tretton år. Jo män. Tacka för det. Ja man visste ju inte så mycket om kärlek och det men hon lärde upp mig. Hon hade tjocka lär. Tacka för det. Ja män. Hon vred sig som en mask på kroken och skrek som en ko.

Det hörs steg utanför dörren, det knackar, en kvinna sticker in ett huvud fullt med papiljotter.

– Jag tyckte jag hörde röster, säger hon, har du besök?

Hon får syn på mig.

– Åh goddag, säger hon.

Jag reser mig.

– Goddag, säger jag. Jag hoppas att vi inte har stört Er?

Jag går fram och tar i hand. Hon är klädd i nattlinne.

– Åh nej då, inte alls, det är bara roligt med besök. Vi sitter ju här för oss själva.

Hon ler.

– Det är mitt hittebarn, säger han till henne. Jag hittade honom i källarn. Det är säkert det.

– Det är roligt att få besök, säger hon. Jag måste hämta en morgonrock.

Hon tassar ut. Mannen knuffar till mig.

– Har jag inte en trevlig gumma va?

– Jo.

– Ja tacka för det. Fin gumma.

Kvinnan återvänder.

– Ja goddag igen får jag väl säga.

Hon tar mig i hand en gång till.

– Det är roligt med besök, fortsätter hon. Jag ska sätta på kaffepannan. Varsågod och sitt!

– Tack, jag har redan fått kaffe. Och kakor. Jag ska nog gå snart.

– Strunt, säger mannen, du behöver lite kött på benen, du har inte fått några smörgåsar heller. Gör några smörgåsar, gumma! Tacka för det. Det är säkert det.

– Men... säger jag osäkert.

– Inga dumheter! Gumman min och jag är snälla människor. Jäkligt snälla. Tacka för det. Man tror inte att det är sant. Mina händer äro yxor.

Han trycker ner mig i stolen.

– Sätt dig här nu!

Och tillrättavisande, med milt hot, som till ett bångstyrigt barn:

– Du är mitt hittebarn förstår du.

Han och hon står leende framför mig.

– Vårt hittebarn, säger hon belåtet.

Hon räcker mig en smörgås.

– Tugga på den här så länge, säger hon. Kaffet kokar snart upp.

Jag tycker att mannen liksom svullnar kring munnen. Han slickar sig om läpparna och sneglar lystet mot mig. Ett par vassa hörntänder sticker fram. Jag försöker resa mig men benen är förlamade. En fasansfull insikt drar genom rummet som en pust från helvetet.

– *Dom är vampyrer!* skriker det i mitt huvud.

6.

Guldmakarens anteckningar

Enligt alkemin är reinkarnationen eller återfödelsen ett faktum.

Människan lever inte ett enda jordeliv, kommen ur intet, för att sedan förintas. Människans medvetande är tvärtom odödligt, det inkarnerar en tid efter döden i en ny kropp.

Alkemin utgår från att

- a) det finns fundamentala principer som skär genom hela verkligheten.
- b) två naturkrafter samverkar genom hela naturen; den nedbrytande och den uppbyggande livsprocessen.
- c) sexualteorin är universellt tillämpbar.
- d) vetenskapsmannen ska samarbeta med naturen, inte besegra den.
- e) naturen är i grunden enhetlig.
- f) verkligheten är stadd i ständig utveckling mot fullkomlighet.

Pythagoras hävdade att allt är av samma substans i skilda vibrationshastigheter, och att denna substans således alstrar livets alla olika manifestationer.

Den kristna nattvarden symboliserar människans pånytt-

födelse i en mer fulländad form. Brödet och vinet sägs vara transsubstantierade materier, således materier som genomgått en alkemisk process.

Att förvandla oädla metaller till guld är att transsubstantiera dem. Brödet är Filosofernas Sten och vinet deras Livselixir. Prästen (alkemisten) välsignar brödet och vinet. Välsignelsen är den alkemiska processen: transmutationen.

Välsignelse = transmutation = skapande = förädling = verkligheten i sin helhet. Verkligheten (allt som existerar) är en process, en ständigt pågående förvandling som hela tiden rör sig framåt och uppåt i allt mer fulländade manifestationer.

”Men”, säger vetenskapsmannen, ”att förvandla grundämnen är ett arbete på elementarpartikelnivå. Här krävs enorma energier. Här krävs atom- och vätebomber och Gud vet vad!”

”Javisst”, svarar alkemisten, ”om man går motströms. Men inte om man går medströms. Inte om man samarbetar med naturen istället för att bekämpa den.”

I en detektivroman är händelseförloppet obegripligt. Men när Den Store Detektiven i slutkapitlet avslöjar hur mordet gått till faller fjällen från våra ögon.

Det finns inget mysterium längre. Ändå är varje bokstav i boken densamma. Det är vårt tänkande som har ändrats.

Vitsen med alkemi är att vända adeptens tänkande. Detta är mystifieringens främsta uppgift. Adepten ser därefter samma värld som förut – men med andra ögon.

Det är analogt med att man inom zenbuddism ställer adepten inför till synes olösliga gåtor, *koan*, för att framkalla upplysning.

Eftersom alkemi dessutom innebär en formidabel prak-

tik, exempelvis att göra guld, skulle en klartext locka till sig mängder av skojare och lycksökare och hota den normala samhällsutvecklingen. Men en skojare som kan lösa alkemins *koan* är inte längre en skojare. Han är inte längre ovärdig, han har vänt sitt tänkande och blir aldrig mer densamme.

Alkemisten är hänvisad att leva på en planet som han inte kan transmutera eftersom den är en enhet av en högre grad än alkemisten själv. Det är därför alkemisten försvinner när Det Stora Arbetet är utfört.

Han ger sig ut på sin långa resa. För hans medmänniskor förstår honom lika lite som de förstår alkemisternas skrifter.

Då han tänker i en annan vinkel förblir han obegriplig för oss vanliga dödliga, lika obegriplig som Sherlock Holmes är för doktor Watson.

Alkemisten ger sig ut på kryssning i en värld vars fulländning han inväntar. För han varken kan eller vill förbigå naturens lagar. Hans insikt är i sig en inlevelse i dessa lagar.

Han vet att allt har sin tid. Det är barbari att försöka tvinga ett barn att bli vuxet, dessutom är det omöjligt. Endast tid och erfarenhet kan åstadkomma detta. Och alkemisten är naturens samarbetare, inte dess tjänare eller herre.

Stående på stranden till den oändliga och eviga Oceanen inväntar han med frid och glädje den kosmiska människans födelse och det riktiga människorikets tillkomst, och gör likt en barnmorska det som är möjligt för att underlätta processen.

Och jordklotets och solsystemets transmutation fortskrider oavbrutet. Sålunda vet alkemisten idag mer än hans föregångare och han kan också säga mer, för världen är äldre och den

kosmiska tidsåldern närmare.

Den dag ska komma när prästen och vetenskapsmannen smälter samman till en alkemist som vet ofantligt mycket mer än idag och som ska tala som klart vatten.

7.

Lugnet före stormen

Messing vaknade av att någon gläntade på dörren.

– Hej, vem där? gäspade han.

– En flicka och en katt, svarade Stina och kom in med en fulllastad bricka i händerna. Jag heter Stina och här har vi ingen mindre än fröken Mirre – husets drottning.

Den gråsvarta katten kom in med svansen i vädret och hoppade upp i sängen.

– Jag kom för att väcka dig men det var tydligen inte nödvändigt.

– Jag vaknade just.

– Hur är det med febern?

– Det känns faktiskt fint. Jag hade en mardröm men den har avdunstat. Jag mår prima.

– Jag tog med frukost åt dig, sa Stina och ställde brickan på en stol bredvid sängen. Inklusivt en äcklig sörja från Klas som han kallar Bleka Dödens Minut. Han påstår att den är feberdämpande. Men tro inte att det blir någon vana. Att jag kommer med frukost på sängen alltså.

– På sista tiden har orimligare saker hänt, sa Messing och började mumsa rostat bröd och ägg.

Starkt te med varm mjölk smakade gudomligt. Bleka Dödens Minut hällde han i en blomkruka.

– Förlåt mig, sa han till blomman. It's a hard rain that's gonna fall.

Han drack ett glas juice istället. När han ätit färdigt klev han upp och duschade och klädde sig. Han kände sig fortfarande en smula febrig i kropp och huvud men det var tydligt att det värsta redan gått över. I varje fall hade han ingen lust att ligga till sängs.

Hela förmiddagen tillbringade Messing och Klas inlåsta i ett rum på övervåningen. Klas ville nämligen lära sig att använda pri-ringarna. Han insisterade på att de skulle läsa om sig.

– Jag tänker nämligen överraska Stina och Peter efter lunchen, skrockade han och såg ut som en övervintrad jul-tomte.

Klas föll som en sandsäck hit och dit i rummet påpucklad av en osynlig världsmästare i tungvikt och rev ner ungefär allt som gick att riva ner. Han fick åtskilliga ordentliga smällar när han kolliderade mot än det ena och än det andra.

– Det är svårare än det ser ut, pustade han. Men jag tror att jag börjar fatta vitsen nu.

Så småningom seglade han omkring prydligt som en söndagsskolelärarinna, med eleganta svängar runt taklampan och små dykningar mot golvet. Han landade med ett självbelåtet flin i en fätölj.

– Nu får det vara nog med blåmärken för idag. Mer strapatser orkar inte gubben med just nu.

Han satte ett pekfinger i luften.

– Minsann har jag inte lyckligt och väl genomgått en kris, myste han och körde en kort repris på sin tomte-imitation. Det är förvisso värt en uppmuntran!

Han drack en stor klunk whisky ur sin plunta.

– Eller två uppmuntringar, tillade han vid närmare eftertanke och tog en klunk till.

– Förresten, fortsatte han, vad tyckte du om Bleka Dödens Minut? Febern blåste bort som en vampyr på solen eller hur? Lika delar brännvin, konjak och grön chartreuse. En mind-killer i den högre skolan. Oslagbart som ogräsmiddel för övrigt. Jag fick receptet av en alkoholiserad dödgrävare vid hans dödsbädd.

– Av jord är du kommen, jord skall du åter varda, sa Messing kryptiskt.

Klas såg fundersam ut. Han blängde misstänksamt på Messing.

– Ska vi se om vi hittar nåt att luncha på? föreslog han och reste sig ur fätöljen.

Messing gömde undan pri-ringarna på sitt rum och sedan gick de ner till köket. Stina och Peter satt och åt filmjolk och smörgås. Klas och Messing hällde också upp var sin portion filmjolk och fixade några smörgåsar. Efteråt avtågade man till stora rummet och drack kaffe.

Klas smög diskret som en elefant upp till Messings rum och krängde på sig pri-ringarna. Han draperade sig i ett sängöverkast och lyckades trassla till något turbanliknande av en lång halsduk. Runt halsen hängde han ett knippe julgranspyrnader. Därpå gjorde han en bejublade entré i stora rummet.

– Mina damer och herrar! trumpetade han på högsta volym. Ni kommer nu att få bevittna århundradets mest saltomoralistiska sensationsnummer, den flygande mannen i den flygande turbanen i det flygande sängöverkastet! Otroligt! Osannolikt! Man tror inte att det är sant! Varsågod!

Klas dråsade varv efter varv runt rummet som en berusad långträdare. Stina skrattade så hon kiknade och Peter sprang runt och klappade i händerna och skrek av upphetsning.

Också Stina lärde sig att sköta ringarna. Under skratt och skrik turades man om att flaxa omkring i rummet. När Stina väl fått kläm på hur det gick till svävade hon omkring med Peter i famnen till hans enorma förtjusning. Sedan ville Peter försöka själv.

– Här kommer Peter Pan! ropade han.

Mirre däremot var ointresserad av spektaklet och somnade i soffan.

Slutligen hade alla fått sitt lystmäte. Klas gick ut i köket och kokade spagetti och köttis och mer kaffe och skar upp en vetelängd och rafsade ihop en hög gamla kakor. Sedan satt man upp till sent på kvällen och pratade pri. Utom

Peter som slocknade i soffan tillsammans med Mirre.

Den natten låg Messing vaken länge. Minnen gled förbi som på en bioduk.

Han satt i källaren och skulle snida med en täljkniv som han just fått. Aldrig förut hade han ägt någon kniv. Men den dumma kniven lydde honom inte och han skar sig i ett finger och det blödde och han blev rädd och sprang uppför källartrappan och in i köket och mamma satte på ett plåster.

Det blir en blodig natt.

Katten blev en mörk natt attackerad av två hundar som bet tag i var sin ände av katten och slogs om den. Pappa gick ut i mörkret och jagade iväg hundarna och stoppade katten i en kartong. Sedan begravde pappa kartongen i trädgården.

Dödens lammunge.

Han hade hälsat på en kamrat och skulle cykla hem på sin trehjuling. Det blev ett våldsamt åskväder och regnet vräkte mot marken. Han grät av rädsla och förtvivlan. Två stora hundar kom hoppande och nafsande efter honom.

Inget förbarmande.

En man tog rätt på hundarna och ville att han skulle följa med honom inomhus medan ovädet gick över men han skrek och vägrade och cyklade vidare i regnet och grät och grät och så kom mamma cyklande på sin stora brandgula cykel och lyfte upp honom på pakethållaren och cyklade hem och han höll om hennes midja, hårt, hårt och blixterna korsade himlen och regnet brusade runt omkring.

Jag ska skjuta sönder hela den här förbannade stan.

Han hade en kompis vars mamma ägde ett kafé. Vid ett gudomligt tillfälle fick de en flaska sockerdricka att dela på. Så kom det oundvikliga ögonblicket när flaskan var tom. De fyllde den med vatten och proppade i sönderbrutna sockerbitar och trodde att det skulle bli sockerdricka.

Det var ingen kola. Det var en träbit.

När familjen tältade och han sov i sovsäck hände det att han vaknade på morgonen liggande på magen med sovsäckens blixtlås på ryggen. Då blev han skräckslagen och

slingrade sig ursinnigt för att komma åt blixtlåset och befria sig. Att vakna fastlåst i en sovsäck när solen gassade på tältet och han var alldeles blöt av svett gav honom till sist sådana ångestkänslor att han inte längre vågade dra igen blixtlåset.

She went back to Sweden this morning.

Han var på luffen, fägelfri och blev bekant med en grupp zigenare. Hövdingen ville att han skulle följa med dem, och två unga zigenarflickor verkade intresserade av honom och han kände att deras frihet kunde bli hans, men han var för ung och oerfaren och militärtjänsten väntade och han vågade inte. Han stod uppe på skogsklippan och såg när de åkte sin väg. Många gånger hade han ångrat att han inte följde med.

Jag stjalpte en låda över igelkotten.

Han gick i en korridor på ett stort sjukhus och hörde underliga ljud från ett rum och gick in. Där fanns två stora bassänger fyllda med vatten och i båda bassängerna kämpade ett tiotal marsvin för livet. Bassängkanterna var släta och höga, det var omöjligt att ta sig upp. Marsvinen simmade förtvivlat en stund och gav sedan upp och sjönk mot botten, men i en sista desperation krafsade de till med benen och kom upp till ytan några sekunder. Sedan sjönk de och kämpade sig upp igen och varje gång föreföll vara en sista kraftansträngning. Deras ögon var röda och när de äntligen kom upp till ytan skrek de i dödsskräck rakt ut.

Jag är en utsvulten varulv.

Han åkte motorcykel på en medelhavsö. Den varma vinden som han älskade svepte över ansiktet. Hans kamrater åkte på sina motorcyklar framför och bakom honom. De stannade vid ett litet hus och blev bjudna på vattenmelon. Sedan åkte de vidare. Landskapet var vidunderligt vackert och havet var blått och genomskinligt som i en dröm. På kvällen åt de ris och köttis på en liten restaurang vid stranden för det var allt de hade råd med och han bälgade i sig frisk Retsina som smakade kåda.

Han lade huvudet vid den ände av dammsugaren där det blåste varmt.

Messing domnade. Mirre sov vid fotänden. Snart sov också Messing. Han drömde att han hade en kattunge i magen. Den klöste honom inifrån för att komma ut och det gjorde ohyggligt ont.

Alla helgons blodiga natt.

Men så lugnade sig kattungen och låg stilla. Messing irrade fram och tillbaka och upp och ner i hissar i ett stort sjukhus och letade efter den läkare som skulle operera honom. Hela tiden var han maniskt skräckslagen för att kattungen skulle vakna till liv igen.

– Godmorgon, sa någon.

Han tänkte att det måste vara en sköterska som kunde hjälpa honom tillrätta.

– Jag vet att jag sa att jag inte tänkte göra det till en vana att bjuda dig på frukost på sängen. Och här står jag lik förbannat som nån jävla lucia. Jag antar att jag är tokig. Florence Nightingale, here I come!

Messing öppnade ögonen och tittade in i Stinas bruna.

– Hej, sa han osäkert. Är det morgon redan?

Han satte sig upp i sängen och sträckte på sig så det knakade.

– För länge sen, sa Stina och kröp upp i sängen med brickan i händerna.

Mirre bet honom i vänster stortå.

Några lugna och rofyllda veckor drog förbi. Stina och Klas hittade varandra. Efter en kväll med vin och dans hamnade de i samma säng och tyckte tydligen om det. Stina blommade upp. Hon blev lycklig och sprallig och sjöd av verksamhetslust. Hon städade hela huset och röjde tappert i den regnskogsliknande trädgården.

Messing kände ett intensivt stick av svartsjuka i hjärtat. I flera dagar hade han svårt att andas.

– Din gamla dönick, sa han till sig själv. För fan, livet går vidare. Skärp dig nu.

Han svalde några Bleka Dödens Minut och lätsades som

om det regnade fast solen sken från en klarblå himmel. Krukväxten i hans rum som hade smakat samma beska medicin visnade och dog. Messing skämdes och såg det som ett varsel om sin egen förestående bortgång.

Klas lade beslag på folkvagnen. Ingen fick längre använda den. Han jobbade i garaget till sent på nätterna och byggde in stora pri-ringar i bilen. Messing vändades när Stina barfota fladdrade förbi köket i sitt ljusblå nattlinne på väg ut till garaget och blinkade menande åt honom när hon passerade.

– Lugn, bara lugn, upprepade han maniskt för att om möjligt lura alla utom sig själv. Jag önskar att jag inte visste vad dom gör i baksätet. Jag önskar att dom inte visste att jag vet vad dom gör i baksätet. Lugn, bara lugn. Positivt tänkande.

Tjocka lär.

Klas lånade Messings inspirationspapper och efter mycket jobb och experiment lyckades han faktiskt få hela bilen att flyga till väders.

Messing hjälpte Peter att bygga en koja i skogen. Han mindes en fin koja som han och hans kompisar byggt med stor möda när han själv var en liten grabb. Kojan hade sedan rivits av ett rivaliserande pojkgäng.

En dag följde Messing med Klas på en tur i världens första flygande folkvagn. Han satte sig bredvid förarplatsen och Klas klämde med viss möda in sig bakom ratten. På en upphöjning mellan sätena vilade en skimrande glob med omkring en och en halv decimeters diameter. Klas körde ut bilen ur garaget och stannade på gårdsplanen. Han slog av motorn.

– Där inne finns styrkulan, förklarade han stolt. Jag har studerat dina inspirationspapper dag och natt och med mycken möda konstruerat den där mojängen.

Det fanns en öppning utskuren i globens övre del. Messing kikade in genom öppningen. Globens vägg var bara några millimeter tjock. I globens mitt svävade en vitglänsande kula, stor som en pingpongboll. Kulan föreföll att hänga fritt i luften utan stöd. Klas pekade på flera grova pri-ringar vid taket och golvet.

– Styrkulan är synkroniserad med ringarnas gravitationsfält, sa han. På något sätt, vem vet hur, kontrollerar man alla kraftmoment med den lilla svävande kulan.

Han pekade genom den utskurna öppningen i globen.

– Vänta så ska jag visa.

Han fifflade med pri-ringarna och ett mjukt melodiskt ljud fyllde bilen.

– Så. Nu är ringarna påskruvade för full effekt. Men som du märker står vi fortfarande kvar på marken. Det beror på att alla kraftmoment utväxlas mellan globen och kulan. Pass på nu. Vad har förresten hänt med krukväxten i ditt rum? Har du glömt att vattna den?

– Nja, sa Messing undvikande. Det beror på vad du menar med att vattna.

Klas glodde på honom. Så sänkte han sin högra hand genom globens öppning med handflatan uppåt. Han närmade sig den svävande kulan underifrån och grep varsamt om den med alla fingrar utom lillfingret.

– Det var en dyrbar växt som jag fick i födelsedagspresent av en polare som jobbar på Botaniska trädgården, muttrade han. Jag förstår inte vad som kan ha hänt.

– Feber kanske, föreslog Messing.

– Växtfeber? Har aldrig hört talas om.

– Eller sumpfeber.

– Sumpfeber? Måste fråga min polare. Efter några sekunder känner man hur kulan pulserar i takt med ens eget hjärta. Då kan man börja styra. Man behöver bara trycka helt lätt mot kulan så faller bilen i den riktning man trycker. Fallhastigheten regleras efter hur hårt man trycker. Och det mest geniala av allt, om man vrider på kulan så vrider sig också bilen. Man kan vrida bilen i vilket läge som helst, den är synkroniserad med kulan och släpper man kulan saktar bilen lugnt in och blir stillastående. Brilljant, om jag får säga det själv. Och vem skulle förbjuda mig det? Jag är ett geni. Tack för applåderna. Nu startar vi.

Messing kunde inte se att Klas rörde handen som höll

den vitglänsande kulan men bilen lyfte från marken och flöt mjukt upp i luften. Hastigheten ökade och bilen föll fruktansvärt snabbt rätt upp.

– Jag kan göra hur tvära riktningsändringar som helst, fortsatte Klas och demonstrerade genom att låta bilen falla framåt och bakåt omväxlande. Vi märker det inte förutom att vi ser det. Vi slängs inte fram mot instrumentbrädan och krossar ansiktet och vi kastas inte bakåt och bryter nacken, hur gärna våra belackare än skulle föredra ett dylikt resultat, för vi skapar själva vårt gravitationsfält som du vet och befinner oss hela tiden i fritt fall. På denna punkt nödgas vi alltså dra våra antagonister vid näsan trots att det smärtar oss. Det går bra att slå klackarna i taket också vad det anbelangar. Botten upp!

Han vände bilen upp och ner och svängde runt.

– Ack, dessa fantastiska män i sina flygande folkvagnar! jublade han.

Han gjorde några loopingar och störtade mot marken med en så förfärande fart att Messing skrek till i skräck. Klas saktade in och landade på gårdsplanen framför garaget.

– Din tur, sa han lakoniskt.

Messing torkade svetten ur pannan. Han sänkte vänster hand genom globens öppning och grep nervöst om den vitglänsande kulan som han sett Klas göra. Snart kände han sin puls slå i kulan. Han slickade läpparna och drog efter andan. Försiktigt pressade han fingrarna mot kulans undersida. Bilen tog ett veritabelt tigersprång.

– Hoppsan! sa Messing förskräckt och lättade på sitt tryck mot kulan. Känsligt reglage det här.

Hastigheten sjönk.

– Det är nog bäst att vi faller uppåt en bra bit först, föreslog Klas, så att du har gott om utrymme att manövrera i medan du lär dig, annars kanske vi slår i marken rätt som det är. Undrar om du har för varmt i ditt rum? Jag tänkte på krukväxten. Den kanske behöver näringslösning?

– Det är redan ordnat, sa Messing sammanbitet.

Han ökade trycket mot den pulserande kulan. Det kändes nästan som om den levde, som om den var en del av honom själv på samma sätt som hans hand. Bilen flöt uppåt jämnt och snabbt. När Messing tyckte att höjden var tillräcklig började han vrida och vända på kulan och styra hit och dit. Det tog inte lång stund att vinna full kontroll över styrningen.

– Ganska enkelt va? sa Klas.

– Ja, bara man kommer på det. Förbaskat genialt.

– Vad var det jag sa? triumferade Klas och slog sig förtjust för bröstet. Men jag lovar att dela Nobelpriset med dig. Det var i alla fall du som fick inspirationen. Jag har funderat på det här med pri och elementomvandling också. Jag ska köra igång alkemiska experiment i källaren. Tänk om man kunde förvandla soporna till guld och slå två flugor i en smäll. Herre jesses, det skulle störta hela det kapitalistiska systemet. Man kan köpa en begagnad buss och öppna en flyglinje till Söderhavet. Vi kan skjutsa pensionärer gratis till Maldiverna. Vi kan frakta affärsmän för hutlösa priser till Hongkong och inre Mongoliet. Det ligger obegränsade möjligheter i det här, Messing. Principen måste fungera lika bra i rymden vad jag förstår. Fan, vi kan åka till stjärnorna. Och du, här har vi en obegränsad energikälla. Energiproblemet är löst. Vi kan lägga ner kärnkraftverken. Och kärnkraftsavfallet och kärnvapnen kan vi lasta i obemannade pri-farkoster och skicka in i solen. Eller så kan vi elementomvandla avfallet till konjak och dricka upp skiten. Snacka om råvaruförädling. Eller vi kan sätta sän rotation på pri att det bildas ett svart hål och så kan vi kasta in avfallet där. Oljebolagen kommer att gå i konkurs. Vi sitter på en kruttunna, Messing. Om det här kommer ut blir vi mördade av nåt internationellt syndikat så säkert som amen i kyrkan. Det kan du pumpa galoscherna och studsa åt helvete på. Milde Moses. Vi måste ta kopior på dina papper och lägga in i ett bankfack. Hoppas inte att dom är oss på spåren redan, då är det kokta fläsket stekt. Du, flygindustrin får det också svettigt. Hela samhället kommer att ramla som ett korthus. Börsen kommer att pysa ihop som sufflén jag

gjorde förra veckan. Allt kommer att paja. Det är till och med så att *jag* baxnar och det vill inte säga lite. Vet du vad du har satt igång, Messing? En revolution. Marx är bara blaha, blaha i jämförelse. Einstein är en fis i vinden. Freud är bä, bä vita lamm. Dom skulle tappa brallorna om dom hörde det här. Kommunistiska manifestet är inte värt dasspapperet det är tryckt på. Relativitetsteorin är lika föråldrad som ångmaskinen. Psykoanalysen kan du stoppa upp i häcken och ta ett lavemang. Wilhelm Reichs orgonenergi är ett dåligt skämt. Vi kan sänka arbetstiden till två timmar om dan. Redan det är för mycket. Fan vet om jag inte skulle kunna koppla ett pri-aggregat till min motorgräsklippare, det vore fina fisken. Då skulle man slippa det förbannade oljudet. Man kunde klippa gräset tyst och stilla som en ängel samtidigt som man mot bättre vetande sjunger en felstämd aria ur barberaren i Sevilla. Och du, jag ska fan i mig investera i en elgenerator och driva den med en pri-motor så får vi gratis elkraft. Inga fler elräkningar. Vattenfall får slå igen. Bättre sent än aldrig. Pang i kabyssen. Vattenkraftverken kan sprängas i luften till dynamitfabrikörernas fromma och på så sätt lämna ett välbehövligt bidrag till Nobels fredspris och älvarna kunna i samma veva åter forsa fritt som i fornstora dar då ärat vårt namn flög över jorden. Televerket kanske klarar sig ett tag till. Med nöd och näppe. Fast visst måste det finnas en koppling mellan radiovågor och pri? Jag får jobba med det problemet. Alla elektriska sladdar kan slopas. Det är sannerligen på tiden. Aerodynamiskt är det förstås smartare med ett flygande tefat än en flygande folkvagn. Man kan säkert kontrollera vädret också om det skulle knipa. Man kanske till och med kan kontrollera sina egna väderspänningar? Det vore en nåd att stilla bedja om. Naturfolkens regnmakare kan slänga sig i väggen. I'm singing in the rain. Regn åt bönderna, sol åt turisterna och storm i ett vattenglas. Alla sjukdomar kan botas med denna livgivande energi. Bli frisk utan risk. Människans livslängd blir 800 år och himlen därtill. Halleluja, jag är frisk igen. Vi kan pensioneras redan i

vaggan. Det besvärande gapet mellan barnbidraget och pensionen får sin slutgiltiga, länge efterlängtnade, hett eftertraktade och djupt tillfredsställande lösning. Alla blir miljonärer. Och när jag tänker på det, man skulle få mycket bättre skördar om man brassade på med pri istället för den där jävla konstgödseln. Öknarna blommar. Världssvälten biter i det sura äpplet. Ofruktbara åkrar biter i gräset. Dumheten biter sig i tummen. Tillbaka till Edens lustgård. Lejonen betar tillsammans med lammen. Här är gudagott att vara. Arktis blir en hängande trädgård. Och du ska se att jag får liv i min krukväxt igen om jag skruvar ihop en pri-blomkruka. Happy days are here again, åh Gud, vilken lättnad!

Han tystnade, överväldigad av sin egen svada och försjönk i tankar. En fågel kom flaxande och kretsade förbryllad några varv runt bilen. Den satte sig på motorhuven och betraktade Klas och Messing med bläcksvarta argusögon.

Klas vevade ner en sidoruta. En frisk vind fläktade in i bilen. Det var en ganska molnig dag och det var bara emellanåt som man fick en skymt av marken genom en reva i molnslöjorna.

Klas stoppade sin pipa och tände den. Han blossade njutningsfullt. Han vred på kroppen och lyfte fram en liten väska från baksätet. Ur den kom koppar, glas, två färska wienerbröd, en termos med kaffe samt en butelj Chivas Regal.

– Lunchdags, meddelade han muntert. Salig är den som fri såsom fågeln i morgonstunden och lösgjord från gravitationens förhatliga bojar i lugn och ro kan intaga sin gentlemanmässiga lunch mellan himmel och jord. Skål!

De mumsade wienerbröd och sörplade kaffe och försjönk i whiskydrömmar.

– Jag undrar om det finns nån lag om rattfylla i flygande bilar? mumlade Klas fundersamt. Du, Stina tror att hon är på smällen. Jag ska visst bli far på gamla dar. Så kan det gå när inte haspen är på.

Messing kände en svettig hand kring hjärtat och en virvel av yrsel.

Klas tog styrkulan mellan fingertopparna och de närmade sig snabbt molnbankarna nedanför. Det blev dimmigt och fuktigt omkring dem och så var de plötsligt ute i solsken igen. Nordöstra delen av himlen hade blivit alldeles molnfri.

– En helikopter! ropade Messing och pekade.

– Ser man på, sa Klas. Och om jag inte tar fel så är det en polishelikopter!

– Den kommer hitåt! Ska vi inte sticka?

– Äsch, ett sånt här tillfälle får vi bara inte missa. Det kanske är Det Internationella Syndikatets smutsiga hantlangare i egna höga personer. Låt oss visa dom vem dom stungit haver! Pri-riddaren av den sorgliga skepnaden Don Quijote har åter anträt sin ädle springare och hans trogne vapendragare Sancho Pancha stöttar honom troget och hjältemodigt i kampen mot väderkvarnarna och deras usla lakejer. Attack!

Klas manövrerade blixtnabbt så att folkvagnen hamnade strax framför nosen på polishelikoptern på bara några meters avstånd. Han vinkade glatt med sin lediga vänstra hand. Messing vinkade också. Poliserna såg lindrigt sagt förfärad ut. En av dem pratade i rasande fart i en mikrofon.

– Stackars små poliser, sa Klas medlidsamt. Dom behöver lyftas mot högre höjder. Så att dom kan se det hela lite grann från ovan och inte bara plaska runt i den undre världens illaluktande katakomber.

Han lät bilen göra först en sjunkande och sedan en stigande rörelse så att den kom direkt under helikoptern och pressade fingrarna mot styrkulans undersida. Bilen lyfte vertikalt som en hiss med helikoptern på taket.

– Sitter de kvar? skrek han.

Messing vevade ner sidorutan och lutade sig en smula utåt och kisade. Ett kraftigt vinddrag tårade hans ögon.

– Som ryttare och häst.

– En lysande liknelse, min käre Sancho Pancha. Jag är stolt över din poetiska ådra. Då ökar vi hastigheten.

Vindbruset steg. De rusade med förfärlig fart genom molnslamsor och molnbankar.

– Moder Svea, stolt du vara kan, sjöng Klas för full hals, så länge du har såna barn som vi! Nu flyger vi mot himlen, ängeln Gabriel och Elia i en brinnande vagn!

Efter några minuter lättade Klas på trycket mot styrkulan. Det hördes skrapljud mot taket och han styrde försiktigt framåt-neråt och flängde runt. Helikoptern hade lossnat och fladdrade förvirrat och vilset ovanför dem.

– Ungen är utkastad ur boet och fortfarande osäker på vingarna, kommenterade Klas.

Han plöjde neråt med kylaren före som en retad noshörning.

– Inte så fort, skrek Messing skrämt, du kan spränga vindrutan!

– Då vänder vi på steken och vad hittar vi väl där? vrålade Klas och vred bilens undersida mot fartvinden samtidigt som han ökade hastigheten ännu mer.

Han gjorde en mjuk sväng framåt när de närmade sig marken och svepte över den lilla sjön som en projektil i riktning mot huset.

– Hemma, sa han lugnt och landade med en burdus duns så att ljuddämparna stönade av smärta.

Han körde in bilen i garaget och sedan gick de ut på gårdsplanen och tittade mot himlen. Helikoptern syntes inte till.

– Dom tappade visst bort oss, konstaterade Klas med tillfredsställelse. Don Quijote ber därmed att få tacka sin vapen- dragare Sancho Pancha för en förträfflig insats i mänsklig- hetens tjänst. Så ska en väderkvarn tas. Sådant läder skall så- dan smörja ha. Tack Sancho! Här har du min hand. Bra gjort, gamle gosse. You can't kill a rat with a sack of pota- toes.

– Bara dom inte antecknade bilnumret.

– Jo, det vore grant. Men jag tvivlar på att dom hade sin- nes närvaro nog till det. Dom måste rimligtvis ha blivit vett- skrämda. Tänk dig själv att möta en bil högt uppe i luften. Men det är säkrast att vi slutar med flygningarna ett tag.

Och så måste jag täcka över registreringsskyltarna nästa gång. Kom så går vi in och tar en drink. Vad sägs om en Dansk Skalle? Lika delar gammeldansk, akvavit och kirsebærvin. Jag fick receptet en våt natt i Nyhavn i min gröna ungdom. Fy tusan. Nä, nu vet jag. En läskande Rocamar. Sagt och gjort. Man tager ett stort glas och fyller det till hälften med is och håller i en fjärdedel crème de menthe och tre fjärdedelar rött vin. Sedan rör man om och toppar med ett mintblad. Det elixiret lärde jag mig förra sommaren av en söndersupen advokat under ett roulettebord på franska rivieran. Han hade blivit utesluten ur advokatsamfundet eftersom han söp så in i helvete.

8.

Guldmakarens anteckningar

Alla ämnen består av samma elementarpartiklar.

Skillnaden mellan exempelvis bly och guld är enbart antalet elementarpartiklar i atomerna, vilket anges med ett atomnummer. Bly har atomnummer 82, guld har 79. Genom att kombinera olika ämnen på olika sätt är det därför möjligt att göra guld.

En del tenn (atomnummer 50) och en del koppar (29) skulle sammantaget ge oss det rätta värdet (79). Likaså en del koksalt och en del antimon. Två delar svavel och en del silver är en annan möjlighet.

Eller två delar zink och en del kalium, en del jod och en del järn, sex delar kol och en del kalium, två delar kisel och en del antimon. Kombinationsmöjligheterna är praktiskt taget oändliga.

Men för att överföra elementarpartiklar mellan olika atomer måste partiklarna befinna sig i fritt tillstånd, det vill säga i ett plasmatillstånd. Under själva förvandlingsproceduren exis-

terar inga ämnen alls, allt vi har är plasma. På detta sätt kan vilka ämnen som helst byta partiklar med varandra.

Det som krävs för att få igång processen är en katalytisk, enzymliknande substans som kallas "De Vises Sten". Det första som adepten måste göra är således att tillverka detta enzym.

Ett säkert och omisskännligt tecken på att man är på rätt väg är att det under tillverkningsprocessen, efter en föruttnelsefas som brukar kallas "nigredo" eller "det svartaste av svart", så småningom uppträder ett vackert och färgskimrande fenomen som kallas "regnbågen" eller "påfågels stjärt".

När fysikern pratar om plasma menar han ett konstant tillstånd av fria elementarpartiklar under lång tid. Men ett sådant tillstånd är inte naturligt på jorden. Det är därför det krävs så hög temperatur för att vidmakthålla tillståndet.

Så fort tillfälle ges, det vill säga när temperaturen sjunker under ett visst värde, börjar elementarpartiklarna slå ihop sig i olika grupperingar, med andra ord bilda olika ämnen. Och då har vi lämnat plasman.

Plasmstillståndet behöver i och för sig ingen hög temperatur. Det är den onaturliga förlängningen av plasmstillståndet som kräver onaturligt hög temperatur.

Men alkemisten är inte intresserad av denna förlängning utan enbart av själva förvandlingsprocessen. Dessutom ser han all förvandling som förädling. Materiens plasmstillstånd motsvarar människans "död".

Det är inte nödvändigt att elementarpartiklarna är fria under lång tid. Fria partiklar är lika fria vare sig det gäller en miljondels sekund eller en miljon år.

Det är under alla förhållanden frågan om en begränsad tidsrymd. Inte heller en fysiker kan i evighet gå emot naturens egen rörelseriktning och upprätthålla den höga temperatur som krävs för att permanenta plasman.

Det som händer under en alkemisk reaktion mellan olika ämnen är inte att samtliga atomer varav ämnena består *samtligt* övergår i plasma och sedan till den nya atomstrukturen.

Istället övergår ämnenas atomer *någon gång* under den tid reaktionen pågår till plasma, men bara under den korta tid det tar för atomen att formera om sig till den atom som bygger upp det nya grundämnet.

När samtliga atomer i de ursprungliga ämnena passerat plasmastadiet och övergått till den nya atomstrukturen är den alkemiska reaktionen avslutad.

Alkemisten går aldrig emot det han menar är naturens egen rörelseriktning. Naturens rörelse är riktad mot fulländning.

Att det finns en rörelseriktning visar sig exempelvis i grundämnenas periodiska system, som är en uppställning av grundämnena efter antalet elementarpartiklar. Ämnena grupperar sig periodiskt efter sina egenskaper. Metaller hamnar i klump, gaser för sig etc.

Grundämnenas periodiska system är inte något annat än en återupptäckt av vad alkemin predikat i årtusenden. Alkemistens uppfattning har alltid varit att metaller utvecklar sig. Det Stora Arbetet sägs bestå i att på kort tid göra det som det tar naturen lång tid att utföra.

För alkemisten är hela naturen stadd i ständig utveckling. Liksom människan under långa tidsrymder utvecklats ur enklare organismer har metaller utvecklats ur enklare metaller.

På denna till synes kontroversiella punkt får alkemisten stöd av nya rön inom kosmologin. Det har visat sig att de tyngre grundämnena har skapats successivt i första, andra och tredje generationen stjärnor.

Att en människa är högre utvecklad än en rätta innebär strängt taget bara att en människa är mer komplicerad än en rätta. Det periodiska systemet följer denna princip.

Först kommer det enklast tänkbara ämnet, väte, med en positron och en elektron. Sedan följer helium med två av varje, litium med tre av varje och så vidare. Grundämnena är uppställda i tur och ordning efter hur komplexa de är. Alkemisten skulle säga att grundämnena ställts upp efter sin utvecklingsgrad.

Alkemisten anser att lika omöjligt som det är för naturen att "utveckla" en människa till en rätta, lika omöjligt är det att "utveckla" guld till järn. Naturen har helt enkelt en rörelseriktning.

Alkemin påskyndar denna naturliga process, accelererar den, så att det som i naturen tar miljarder år kan äga rum på några få minuter. *Men vad är tid?*

9.

Var mans niding

Det gick några sysslolösa dagar i huset. Det låg en spänning i luften. Ingen tycktes ha lust att ta sig för någonting. Klas gick omkring som en osalig ande. Messing lekte ibland med Peter i skogen, annars satt han mest och läste. Stina rotade planlöst i trädgården.

– Hör här, sa Klas när Messing passerade honom i biblioteket. Jag sitter och läser en bok om lykantropi, du vet den där gamla vidskepelsen om att vissa människor kan förvandla sig till djur. Här står om den engelske läkaren Frederick Kaigh som var med om en hemlig ceremoni i en avlägsen region av Belgiska Kongo och norra Rhodesia på trettioalet.

Klas drack en stor klunk av en Rocamar som han hade på bordet bredvid fätöljen.

– Ceremonin leddes av en medicinman utklädd till schakal. Trummor, sång, magiska hopkok som kastades i elden. Medicinmannen drack en dryck, dansade, föll i trance. Lagg märke till att Kaigh inte deltog i skeendet på något sätt utan betraktade det på avstånd från ett träd, maskerad som inföding.

Klas drog ett självmordsbloss på en cigarr tjock som en falukorv.

– Jag tjuvstartar med Den Lycklige Faderns Cigarr, förklarade han ursäktande. Nåväl. Nu började en naken man och en naken kvinna spela rollerna av två schakaler under parningsakten. Deras imitationer blev mer och mer djuriska. Plötsligt

såg Kaigh till sin bestörtning hur de två i en handvändning förvandlades till schakaler.

Han lade huvudet på sned.

– Märkligt va? Och vad sägs om det här. I slutet av femtonhundratalet härjade en stor varg utanför de tyska städerna Köln och Bedburg. Enligt en skrift från 1591 fann man armar och ben från döda män, kvinnor och barn här och var i omgivningarna. Slutligen lyckades en grupp män med hundar omringa och fånga vargen. Till deras stora häpnad visade sig vargen vara en människa, en viss Peter Stubbe, som hade förmågan att förvandla sig till varulv. Tagen på bar gärning fann Stubbe för gott att erkänna. Han hade bland annat rivit tretton barn och slitit fostren ur två gravida kvinnor. Överallt kastade han sig över människor i form av en varg och plockade ut deras strupar och slet av deras lemmar.

– Usch, sa Messing med avsmak. Vad läser du för smörja?

Klas blåddrade i boken samtidigt som han begärligt sög på sin enorma cigarr som han knappt kunde greppa med handen.

– Vidare i texten. En serbisk bonde som hette Peter Plogojowitz begravdes 1725 i sin hemby Kisilova. Drygt två månader senare dog inom loppet av en vecka nio andra bybor. Alla försäkrade på dödsbädden att Plogojowitz hade uppsökt dem under natten och sugit livet ur dem. Istället för att vila i sin grav hade Plogojowitz blivit en blodtörstig vampyr. Graven öppnades och kroppen var fullständigt intakt. Det rann färskt blod ur mungiporna. Byborna genomborrade Plogojowitz hjärta med en spetsad träpåle, vilket fick friskt blod att tränga fram ur bröst, öron och mun. Sedan brändes kroppen.

– Du är inte klok, sa Messing och lämnade biblioteket.

Han gick in i stora rummet och blandade för säkerhets skull till en tredubbel Bleka Dödens Minut. Han mädde illa och kände metallsmak i munnen.

En mörk tidvattenvåg steg upp ur Messings psykiska oceaner, den växte sig allt starkare för varje dag, kalla och grumliga stråk ångade ur de bottenlösa djupen, vrakspillror som i år-

tusenden legat begravda under slam och gyttja rycktes loss och skymtade förbi som mörka skuggor, urtidsmonster klippte med vassa käkar i skräckslagna fiskstim. Sömndrucken och utjagad ur sitt vinteride av ett åsknedslag från en svart himmel skådade Messing ut över en vindpiskad hed och ingen rörelseriktning föreföll honom mer meningsfull än någon annan. Bara två saker var säkra. Det var för sent att somna om och det var för kallt att stå stilla.

Han tyckte sig sjunka tillbaka till sin barndom. Han tyckte sig krympa och bli allt mindre. Åter låg han i sin mammas armar och sög hennes varma, mjuka, blöta bröst som gav honom mjölk, mjölk, mjölk, hur mycket mjölk som helst.

– Nu är jag liten, tänkte han där han satt i en fätölj på sitt rum. Nu är jag mycket, mycket liten. Jag behöver bara suga och sova. Det är allt jag behöver göra. Suga och sova.

– Jag kryper upp mellan mammas lär, tänkte han. Jag pressar mig mödosamt in genom öppningen. Jag ålar mig genom slidan, jag är nära att kvävas. Jag häver mig upp i livmodern och drar en suck av lättnad. Jag rullar förnöjt ihop mig, somnar i den goda värmen och dör.

Messing kände att han behövde luft. Han reste sig från fätöljen, gick ut ur huset och in i skogen.

Plötsligt fick han syn på Peter som satt på en stubbe.

– Hej, sa Peter. Ska vi leka?

– Vad då för nåt?

– Vi kan leka stenålder. Kom så går vi till kojan.

Peter grep tag i Messings hand och drog honom med sig. Messing följde efter halvt motvilligt.

Messing och Peter hade byggt kojan av brädstumpar och granris. När de kröp in där båda två blev det inte mycket plats över.

– Vi är två stenåldersmän, förklarade Peter. Vi bor i en koja. I skogen är det fullt med vilda djur som vi jagar och slår ihjäl och äter upp.

– Ska vi inte tända en brasa? föreslog Messing. Den kan vara bra att ha när det blir natt och kallt. Jag har hört att det

håller farliga djur på avstånd, tigrar och vargar och lejon och sänt. Och så kan vi steka kött över elden ifall vi lyckas få tag på nåt byte.

Han började bli intresserad av leken. Han kände en upphetsande kittling i ryggraden.

– Då måste vi samla ved, sa Peter.

De gick runt ett par varv och samlade ihop en ansenlig hög pinnar och ris. Messing hade en tändare i fickan och gjorde upp en eld utanför kojans öppning.

– Kom ska jag visa dig min kniv, sa Peter.

– Kniv?

– Man måste ha en kniv när man är stenåldersman. Det fattar du väl.

Messing följde efter Peter till kojans baksida. Peter grävde under mossan och tog fram en stor kniv som han stolt visade upp.

– Var har du fått den ifrån? frågade Messing förvånad.

– Den har jag tagit i verktygslådan. Man måste ha en kniv när man är stenåldersman.

– Men vi ska lägga tillbaka den när vi lekt färdigt. Knivar är farliga leksaker.

De återvände till brasan och satte sig. Det blev tyst. Elden knastrade. Någonstans söderut hoade en gök. Det hade dykt upp mörka moln på himlen. En myra kröp på Messings ena knä. Han blåste bort den. Peter satt med huvudet i händerna och tittade in i elden. Det var något underligt med hans ansikte. Något som inte stämde. Messing studerade honom forskande. Peters ansikte verkade suddigt och ögonen glödde med ett rödaktigt sken.

– Det måste vara elden som reflekteras i hans ögon, tänkte Messing och skakade på huvudet i ett försök att skärpa blicken. Jag är alldeles säker på att det är elden.

Då märkte han att Peter svullnade kring munnen och hade svårt att hålla ihop läpparna. De skildes åt och avslöjade ett par vassa hörntänder.

– *Han är vampyr!* tjöt det i Messings medvetande.

Peter fäste sina rödglödande ögon på Messing. Han skrat-

tade ett lågt kluckande skratt.

– Jag kan trollo förstår du, väste han mellan huggtänderna. Jag är fantastiskt bra på att trollo...

Det blir en blodig natt.

– Jag måste döda honom, tänkte Messing. Nu. Det är jag eller honom.

Han kastade sig över pojken som sprattlade vildsint och högg tänderna i hans arm och slog på honom med sina små knytnävar. Messing slöt händerna om Peters hals och tryckte till så hårt han kunde. Han blundade för att slippa se. Snart låg den lilla smala pojkkroppen stilla. Messing höll fast så länge han orkade. Till sist släppte han taget och raglade bakåt och föll baklänges till marken och slog nacken i och svimmade.

Han öppnade långsamt ögonen och tittade in i himlen. Han tyckte att han föll som en sten. Mörka moln drog förbi en benvit fullmåne, en måne renbiten av rymdens pirayor, en dödskallemåne. Armen värkte där Peter bitit honom och han hade blött ganska mycket.

Han kom mödosamt på fötter. Något frasade bakom honom. Han vände på huvudet. I trädet intill hängde en gigantisk fladdermus och rörde olycksbådande på vingarna. Den tittade kallt på honom. Den var stor som en nyfödd kalv.

Till höger hördes ett knakande ljud. Messing knyckte runt och skymtade en jättelik varg som sprang förbi med blottade tänder. Det verkade som om det hängde en dropande köttslamsa i käften.

Han höjde långsamt blicken mot trädtopparna. Runt om satt väldiga utmärglade gamar och väntade.

– Jag är en stenåldersman, tänkte han. Jag har just dödat ett byte och nu ska jag äta.

Jag är en rasande varulv som törstar efter blod.

Han måste ha legat i många timmar på marken. Det var skymning och månen jagade fram mellan ovädersmoln. Brasan hade falnat. Han samlade mer bränsle och tände den på nytt. I skenet av den flammande elden skar han upp Peters

bröst och plockade ut hjärtat. Han delade det i bitar som han rostade över elden och slafsade i sig.

Plötsligt bröt ett våldsamt askväder lös. Kolossala blixtar zickzackade över himlen. Regnet störtade ner som en syndaflood.

Frankensteins monster.

Han satt orörlig kvar. Brasan fräste och slocknade. I blixternas ljus såg han hur jättevargen tassade runt bland granarna. Fladdermusen ruskade otåligt på sig i regnet. Några av gamarna flaxade otympligt ur träden och landade på marken strax intill. Messing knöt sin blodiga hand kring knivskaftet.

Han började gråta av skräck och förtvivlan. Han hulkade och skakade med sina blodiga händer och sin blodiga mun. Tänderna skallrade av köld. Regnet droppade rött från hakan och händerna. Gamarna fladdrade med vingarna och kom allt närmare. Vargen gläfsste hungrigt bakom hans rygg. Fladdermusen släppte taget om sin gren och fläkte sig över honom och satte klorna i hans bröst.

– Nej nej nej! vrålade han med sina lungors fulla kraft och fäktade med kniven men ingen nåd stod att få.

Fladdermusen högg tänderna i hans hals och han blev glödhet över hela kroppen som om han drabbats av en dödlig feber. Han tappade kniven och snubblade omkull. Fladdermusen sörplade och svalde och gnällde som en hundvalp. Himlen dundrade och blixterna sprakade blåvita genom rymden.

– Detta är slutet, tänkte han. Detta är äntligen slutet. Må Herren vara min själ nådig.

En blyxt dundrade alldeles i närheten. En smärtsam knall, ett solstarkt ljus och ett träd som brakade i marken.

När han vaknade till liv lyste fullmånen i hans ögon. Det regnade fortfarande men åskan hade dragit förbi. Han kom vacklande på fötter. Det dunkade i halsen som efter en operation och när han kände efter med handen stötte den mot en färsk särskorpa. Peters kropp låg kvar där han lämnat den och en gam satt och kalasade på bröstkorgen. Varken fladdermus eller varg syntes till. Åsknedslaget hade fällt ett

träd och krossat kojan.

Messing stappade bort från denna hemska plats. Efter några hundra meter föll han ihop på alla fyra och spydde som en kloak. En äcklig sörja slaskade ut framför honom. Det stank som av rutten rått.

Alla helgons blodiga natt.

Han satt länge hukad över sina äckliga spyor innan han äntligen orkade resa sig. Han följde stigen mot huset på osäkra ben. När han kom fram ur skogen hördes svag musik från ett öppet fönster. Det lät som Frank Sinatra. Det lyste i hela huset, också i källaren. Han smög mot garaget. Dörrarna knarrade svagt när han svängde upp dem. Gårdsplanen låg dränkt i det bleka månljuset. Det hade slutat regna.

Han klev in i bilen och sköt växelspaken i friläge. Han vred på maximal pri uppe vid taket och nere vid golvet. Så fattade han den lilla vitglänsande styrkulan med höger hand och kände hur den började bulta i takt med hans snabba puls och säret i halsen.

Han tryckte kulan framåt och bilen rullade ut på gården. Han satte resolut hela handflatan under kulan och pressade den med full kraft uppåt och framåt. Bilen skuttade upp i luften som en katt som kastar sig efter en fågel.

Han gjorde en tornadosväng över huset och satte kurs mot stan. Först nu slog han igen bildörren.

– Nu är jag fredlös, sa han högt till sig själv. En mördare på flykt. Var mans niding.

Han kände efter med fingertopparna på halsens särskorpa. Han kastade en hastig blick i backspegeln och tyckte sig se en mörk silhuett segla förbi den glänsande mänskivan. Med en svordom styrde han runt, men rymden var tom så när som på månen och stjärnorna.

Messing svävade in över Stockholm i sin flygande bil. Han rundade Stadstornet. Till sin utsägliga fasa upptäckte han att det klängde en gam uppe på en av de tre gyllenblanka kronorna. En isande rysning gick som en elektrisk stöt genom kroppen.

Han flög vidare över Centralen och Norra Bantorget. Han passerade Blå Tornet, närmade sig Observatoriekullen, sänkte sig och landade. Han klev ur bilen och läste den.

– Vid det här laget måste dom ha märkt att Peter och jag är försvunna, tänkte han bistert. Förr eller senare kommer dom att tänka på kojan. Dom tror säkert att vi suttit där under ovädret. Och nu har det slutat regna. Antagligen har dom hittat honom. Eller resterna av honom. Och då är jag redan efterlyst av polisen. I varje fall är fladdermusen och gamarna ute efter mig. Jag fattar inte varför dom inte gjorde slut på mig i skogen. Men jag tänker inte fly nån annanstans med såna djävulsbestar fläsande i nacken. Hellre stannar jag i stan. Dom måste ha mindre makt här även om det är fullmåne. Helvete, jag är fullständigt dyblöt efter skyfallet. Inget att göra åt. Tur att det är så pass varmt i luften. Vad var det Klas läste ur den där boken?

Byborna genomborrade Plogojowitz hjärta med en spetsad träpåle.

Messing hade parkerat på en gräsplätt intill några buskar. Han lämnade bilen och gick ner till den murinhägnade stengården där statyn med kentauren stod, vildsint stegrande sig mot Karlavagnen som om den längtade efter att få dra den över Vintergatan.

– Hälften häst och hälften man, tänkte han. Hälften djur och hälften människa. Essensen av mänsklighetens dilemma. Människan är en sfinx, hjälplöst sprattlande mellan djurriket och människoriket.

Vasastan bredde ut sig under honom. Till höger om Kaknästornet syntes den fasadbelysta Johanneskyrkan mellan grenarna på ett träd som växte intill muren. Det kändes som om det var oändligt länge sedan han promenerade på tornväggen och kidnappade Stina.

– Det måste ha varit i en tidigare inkarnation, tänkte han och suckade tungt. Och i ett annat solsystem.

Han gjorde ett svep med ögonen över den ljusgnistrande stadsdelen framför sig. Alla minnen... nå, denna bägare var

tömd. Han hoppade över stenvallen och hasade utefter branten mot Observatorielunden. Halvvägs förlorade han balansen och rullade och föll resten av vägen och slog sig rätt ordentligt.

Han följde stentrappan längs den lilla bäcken, hukade sig och tvättade händer och ansikte, fortsatte utför trappan förbi dammen som låg tyst och mörk men som i en viss vinkel speglade fullmånen, så som själen i en viss vinkel speglar människans djuriska natur.

Han passerade Stadsbiblioteket med dess egypteninspireade arkitektur, korsade Sveavägen och fortsatte in på Oden-gatan. På en löpsedel utanför en tobaksaffär läste han medan håren reste sig i nacken:

FLYGANDE FOLKVAGN
I STOCKHOLM

Samstämmiga vittnesuppgifter
Hemligstämplad polisrapport

Av ingen anledning alls vred han på huvudet. En stor varg tassade i hans fotspår trettio meter efter honom.

– Jävlar!

Messing sprang för livet. Han närmade sig en kvinna som var på väg åt samma håll framför honom. Flämtande kom han ifatt.

– Kan jag få följa med dig hem? flåsade han henne rakt i ansiktet.

Han mötte hennes ögon i sekellånga sekunder (under vilka han såg vargen slita sin kropp till köttfärs) medan han vändade på hennes hänfulla nej. Till hans tacksamhet och lätt-nad sa hon istället:

– Varför då?

– Jag är förföljd, sa Messing fänigt.

– Vem är inte det?

Hon spanade bortåt Sveavägen. Samtidigt smet vargen in i en portgång.

– Jag är förföljd av en varg. Jag vet att det inte låter riktigt klokt men det råkar vara sant. Den gömmer sig i portgången där borta. Jag är inte tokig. Tro mig eller jag är dödens lammunge.

En ängel passerade.

Obegripligt nog tog hon honom under armen och började gå.

– Kom då, jag bjuder på en kopp te. Men bara därför att det var den egendomligaste ragningsmetod jag varit med om. Är du framgångsrik med den?

– Det är första gången jag försöker och dessutom är det ingen ragningsmetod, jag är panikslagen, fattar du, jag har en jävla blodtörstig varg i hälarerna!

– Jag undrar vem det är som är Stora Stygga Vargen, sa hon med decennier av levnadsvisdom i rösten.

Messing sneglade bakom sig upprepade gånger. Vargen följde nu efter på något längre avstånd. Med spöklikt förutseende slank den in i en port varje gång kvinnan följde Messings blick.

Hon bodde inte långt därifrån. De kom upp i hennes lägenhet och Messing sjönk ihop i en soffa medan hon gick ut i köket för att koka te. När hon återvände med tekanna och smörgåsar hade Messing redan somnat.

Hon drog av honom skorna, rynkade på näsan åt hans fotsvett och bredde en filt över honom. Hon drack en kopp te i sin filosofiska ensamhet och doppade upp en ostsmörgås.

– Karlar, muttrade hon.

Messing vaknade först sent på eftermiddagen. Han kunde inte för sitt liv begripa var han befann sig. Han reste sig på armbågarna och tittade sig omkring. Plötsligt mindes han.

På bordet bredvid soffan låg en skriven lapp:

– Jag har gått till jobbet. Duscha, ät frukost, slå dörren i lås om du går. Ring nån gång. Barbro.

Han letade rätt på badrummet och tog en lång, het dusch. Sedan gick han omkring naken och ordnade frukost. Han bryggde kaffe direkt i en mugg och hällde på kokande

mjölk och åt mackor och fil. Korvskivor och skinka äcklade honom och gav honom kväljningskänslor så han valde ost.

– Jag tror jag ska bli vegetarian, tänkte han.

Han knäppte på radion:

– Den 82-årige spanske diktatorn Franco drabbades i natt av nya komplikationer i sitt hälsotillstånd. Hans mage blöder häftigare än tidigare. Hans inälvor har paralyserats och buken sväller som på en förgiftad fisk.

Messing stängde av radion.

– Buken sväller som på en förgiftad fisk, tänkte han. Buken sväller tills den exploderar med en våldsam knall och tarmbitarna flyger ut över världen. En del faller på hälleberget för att ruttna i solen, en del faller i ond jord och låter höra av sig. Ogräset sprider sig på vallarna. Frågan är bara om det är Francos gamla tarmar som ska styra världen eller om det är människorna. Jag tror jag håller på att klappa ihop. Vad fan ska jag göra? Gud hjälpe en stackars sate...

Han städade efter sig och diskade, skrev en lapp, antecknade telefonnumret som stod på telefonen och lämnade lägenheten. Det var mulet och inte särskilt varmt. Han gick mot Stureplan och genom Brunkebergstunneln. Det luktade unket av piss och mögel. När han steg ut på Sveavägen slirade en polisbil mot trottoaren. En polis hoppade ur.

– Hallå där! skrek han åt Messing.

Polisen kom springande mot honom. Messing tvärvände och rusade tillbaka som en vettvilling längs Tunnelgatan. Han hade vunnit sprintertävlingar i skolan och de gamla takterna satt i. Som en stressad vessla kilade han uppför trapporna bredvid ingången till Brunkebergstunneln. När han slängde en blick bakåt hade polismannen nått fram till den första trappan. Längre ner på Tunnelgatan kom ännu en polis springande. Han hade dragit sin pistol.

När Messing tittade uppåt stod vargen med öppen käft på den översta trappavsatsen. Det droppade blod från tänderna.

Messing frös till is. Hjärtat stötte bakom revbenen och han stänkade som ett pensionerat ånglok.

– Fångad, tänkte han uppgivet. Jag ger mig. Bakom mig polisen och framför mig en rasande varg. Vad gör man? Den här scenen vore nåt för nästa James Bond-film.

Medan han stod paralyserad tog vargen några smidiga språng förbi honom och kastade sig över den närmaste polis-mannen som vacklade till och ramlade. Vargen ylade. Messing hade slutat tänka, han hade passerat förnuftets gräns. Han började springa uppför trappan igen och på krönet vek han till vänster in på Malmskillnadsgatan. Bakom sig hörde han vargtjut och skrik och pistolskott.

Han sprang och sprang som en skällad gris. Han rusade över gatan och flängde in på kyrkogården framför Johanneskyrkan.

– Åter till brottsplatsen, tänkte han osammanhängande. Cirkeln är slut. Ängeln Gabriel återvänder springande för livet till platsen för sin grandiosa himmelfärd. Jagad av polisen, föraktad av alla, var mans niding, barnamördare, kannibal...

Han spurtade längs grusgången som en hundrameterslöpare. Ett gatlopp mellan gravstenar på andra sidan händelsehorisonten.

– Bara upploppet kvar. Jag ska vinna. Här är sluttrycket!

Benen virvlade som trumpinnar mot gruset. Som en levande kanonkula studsade han uppför trappstegen och in i kyrkan och föll ihop som en trasa på en kyrkbänk.

– Yes, we have no bananas, tänkte han, we have no bananas today.

Han visste inte hur länge han satt där, först vildsint flämtande, sedan tyst och meditativ. Han bara satt och satt och satt, helt ensam. Det var alldeles tyst i den vackra kyrkan. De målade glasfönstren höll andan. Kyrkan tittade välvilligt på Messing, den suckade helt lätt och en sval vindil drog mellan bänkraderna.

Ett sekel för en kyrka är som ett år för en människa. Det kommer så många människor – de kommer och de går. Det är inte alltid så lätt för en gammal kyrka att begripa sig på

deras bekymmer.

Efter många timmar reste sig Messing försiktigt och gick runt i kyrkan, varsamt, mycket varsamt som om han gick barfota på krossat glas. Hans ögon föll på en snirklad text på kyrkväggen: Salige äro de fridsstiftande, ty de skola kallas Guds barn.

Han föste upp kyrkdörren och lät den falla igen igen efter sig. Utanför duggade ett sakta regn. Han gick ner till Döbelnsgatan och framför Franska skolan hejdade han en taxi. Han klev in i baksätet.

– Vart ska vi åka? undrade den luttrade chuffören och höll honom under uppsikt i backspegeln.

– Kör vart som helst, svarade Messing trött. Vad spelar det för roll? Är vi inte alla löv som blåser runt i vinden?

Chauffören ryckte på axlarna och gasade iväg.

– Ja, här kan vi inte stå i alla fall, sa han. Skriver du poesi?

– Varför tror du det?

Chauffören suckade.

– Dom brukar säga det.

– Vilka dom?

Chauffören suckade igen. Han var sedan länge luttrad.

De åkte runt en stund. Messing försjönk i djupa funderingar.

– Nu får du bestämma dig, sa chauffören. Så här kan vi inte hålla på.

– Det var då ett jäkla tjtande, gnölade Messing irriterat. Kör till Kaknästornet då. Och lät det gå undan!

Chuffören såg paff ut. Uppenbarligen visste han inte vad han skulle svara. Låt vara att han var luttrad efter fyrtio år i branschen. Han avreagerade sig med en rivstart när trafikljusen slog om till grönt. Messing återvände till sina grubberier.

Taxibilen surrade tyst längs Strandvägen och passerade Djurgårdsbron. Väl ute på Gärdet ökade chauffören farten. Bilen svängde upp mot Kaknästornet och stannade. Messing betalade generöst och klev ur. Taxin drog därifrån så det

kved i asfalten.

Messing åkte hissen upp tillsammans med ett gäng glada herrar i smoking.

– Det är verkligen på tiden att Franco kilar vidare, sa den minst glade och såg lidande ut.

– Åja, sa en som visste hur saker och ting låg till och som dessutom tycktes ha för högt blodtryck, säg inte det. Han har trots allt hållit pli på Spanien dom här åren, säga vad man vill. Kanske väl hårda nypor men tror du det blir bättre om kommunisterna tar över? Nä du, gosse lille, här har vi med realiteter att göra. Förresten har jag varit på Mallorca två gånger och det har jag inte tagit nån skada av.

Väl uppe vandrade Messing runt utefter panoramafönstren och insöp den fantastiska utsikten. Han fick en lätt känsla av svindel.

– Man får lust att falla, tänkte han drömmande. Falla, falla, falleri fallera. Imse, vimse svindel, klättra upp på trä'n, ner faller regnet, spolar svindeln bort...

Han satte sig i restaurangen och lyckades beställa omelett med pommes frites, sallad och ett stort glas mjölk.

Han stegade upp på den högsta avsatsen. Där fanns inga skyddande väggar och en stark vind blåste regndugget i ansiktet. Han traskade runt ett varv och blev inte ens förvånad när han såg två gamar kretsa runt tornet i snäva svängar med huvudena vända mot honom.

– Hej! skrek han. Ni håller ett öga på mig ser jag!

Han gick ner i cafeterian och placerade en tepåse i en te-kopp och fyllde på med bryggt kaffe och betalade, och först när han suttit vid bordet en stund insåg han sitt misstag. Han satt frånvarande och sörplade när två poliser kom fram till hans bord.

– OK, inga trix nu, sa den ene. Spelet är slut.

Messing lyfte blicken.

– Taxichauffören?

– Ja. Han kände igen ditt signalement när han läste kvällstidningen.

Poliserna övertygade sig om att Messing inte var beväpnad varefter alla tre tog hissen ner. Messing trycktes in i en polisbil och så bar det iväg tillbaka mot stan.

De körde till häktet på Kungsholmen och Messing fick lämna ifrån sig allt han hade i fickorna. Hans fingeravtryck togs och han fördes till ett förhörssrum.

– Jag erkänner allt. Men jag vägrar att prata mer idag. Jag kan inte tänka klart. Jag måste få samla mig. Imorgon kan vi prata. Imorgon.

Förhørsledaren försökte leda samtalet vidare men Messing smällde huvudet i skrivbordet och låtsades snarka. Det slutade med att han visades till en cell och låstes in. Han satte sig på den enda brits som fanns. I övrigt var cellen tom och kal. Väggarna var fulla av klotter om frihet, sex, sprit och knark.

Han tyckte sig höra ett svagt men tydligt och utdraget ylande någonstans där ute. Ett sällsamt främmande ljud i en storstad.

– Nej du, Stora Stygga Varg, tänkte Messing. Nu är vi jämspelta. Jag är inlåst. Du är utlåst. Hit in tar du dig inte. Gud ske lov. Och jag tar mig inte ut. Jag är instängd. Fångad i en fälla. Fyra väggar, golv och tak. Ingen öppning. *Det blir en blodig natt.*

10.

Guldmakarens anteckningar

Naturens rörelseriktning går från enklare till mer komplicerade enheter. Eftersom allt i naturen enligt alkemisten består av levande enheter går naturens rörelseriktning från enklare organismer till mer komplicerade organismer.

En alkemisk manipulation med ett grundämne kan bara föra grundämnet uppåt i det periodiska systemet. Naturens utvecklingsriktning är skälet till att Det Stora Arbetet inte kan resultera i vad som helst.

I naturens oändligt långa utvecklingsstege är grundämnenas periodiska system bara ett mikroskopiskt avsnitt. Det vi kallar metaller är i sin tur bara en bit av det periodiska systemet.

En dag ska vetenskapen fatta att det inte bara är så att människan är "slutprodukten" av en utvecklingsserie, utan att utvecklingsteorin gäller hela naturen: allt som existerar är en del av en oändlig utvecklingsstege. Då ska vi också förstå att det inte finns någonting som är "dött". Allt vibrerar av liv som utvecklas mot fulländning.

Den alkemiska processen är bara delvis analog med en vanlig

kemisk process. De flesta kemiska processer är nämligen onaturliga i den meningen att de är fabricerade i ett laboratorium, så att säga framlurade.

Den alkemiska processen däremot är naturlig i samma mening som att jäsa vin och bröd, brygga öl, göra fil, luta fisk, grava lax, jäsa surströmming och smälta mat.

Processer som härskning, förruttelse, surning, jäsning, möglande, åldrande, löv som gulnar, frukt och vin som mognar och ost som lagras är exempel på processer som alltid förekommer i naturen i "vilt tillstånd", ja som faktiskt *inte kan förhindras* utom för en viss tid genom att man med konstlade medel skapar enklaver avgränsade från den övriga naturen: konservering, vakuomtorkning, nedsaltning, nedkylning, balsamering...

Alkemisten gör tvärtom, han försöker påskynda, stimulera och accelerera de naturliga processer som all materia ständigt är underkastad.

Dagens människa ser bara ett försvinnande litet avsnitt av utvecklingstrappan. Därför ser hon sig själv som slutresultatet – kronan på verket – av den animala utveckling som av för henne okända skäl "råkat komma igång" på en dvärgplanet i vintergatans periferi.

Hon ser sig själv som den enda levande varelsen som verkligen är att räkna med där hon lever sitt, kosmiskt sett, svindlande korta och enda jordeliv i Dödens Universum.

En sådan människa kan aldrig begripa alkemi. Hon är oförmögen att fatta att materien är lika levande som hon. Hon är "the King of the Road". Hon kan bara skratta åt påståendet att en atom är en levande varelse som strävar efter fulländning där den för tillfället befinner sig på verklighetens

oändliga utvecklingsväg. Men mänskligheten är också en del av utvecklingen. Även mänskligheten rasar vidare mot allt högre former av fulländning.

Med accelererande fart närmar vi oss guldåldern på vårt utvecklingssteg. Snart finns det ingen anledning att längre mystifieras av eller skratta åt alkemisten. För vi kommer alla att vara alkemister.

Vi befinner oss inne i ett väldigt Filosofiskt Ägg som håller på att kläckas. Vi kokar i en gigantisk alkemists bubblande gryta. Den alkemiska reaktionen håller precis på att avstanna och innehållet i grytan håller på att förvandlas till renaste guld. *En dag ska den inre himlen smälta ihop med den yttre.*

11.

I malströmmens våld

Messing kurade ihop sig på britsen i sin cell.

– Jag tar mig inte ut, tänkte han. Jag är instängd i ett begränsat rum och det finns ingen öppning någonstans...

Han slöt ögonen.

Men allt detta är allenast begynnelsen till födslovändorna.

– Jag ligger i livmodern, tänkte han. Jag svävar fritt i en varm vätska. Jag är ännu inte född. Jag är ett litet foster och jag faller fritt genom kosmos i den varma, sköna vätskan. Här är gudagott att vara. Jag är i full kontakt med den totala perfektionen. Ingenting är fel. Allt är mycket gott.

Han tyckte sig sväva i oändligheten och samtidigt kände han sig som ett med denna oändlighet. Han upplevde sig stå i ett organiskt förhållande till hela universum som om han var ett levande hologram. Alla hans behov var tillfredsställda. Han kunde inte föreställa sig en existens med otillfredsställda behov. Vad skulle något sådant tjäna till?

Han stod i konstant telepatisk kontakt med universum. Han var en självständigt levande varelse och just därför en levande del av ett levande universum och han talade med detta universum som han vilade i. Och han talade också med de levande celler som han själv bestod av och som därför vilade i honom.

– Allt, tänkte Messing, är mycket, mycket gott. Allt är fullständigt perfekt. Det ska det också vara. Perfektion är

den självklara naturligheten. Varje avvikelse från det perfekta är en natur-omöjlighet. Antingen är världen perfekt eller också finns den inte. Universum är min Fader och min Moder. Jag vilar i universum som ett barn vid sin moders bröst. Hur kan ondska och orättfärdighet vara möjliga? Det kan de absolut inte.

Han kände att näring strömmade in i honom genom navelsträngen och han kände att kärlek och omtanke bäddade in honom från alla sidor. Han omflöts av kärlek och han genomströmmades av kärlek. Han badade i kärlek. Hela universum styrdes av kärlek, ja bestod av kärlek. Planeter, solsystem och galaxer var kärleksbarn som tumlade runt i ett kärlekshav.

– Allt är sannerligen mycket gott, tänkte han.

När I nu fän se förödelsens styggelse, om vilken är talat genom profeten Daniel, stå på helig plats.

Harmonin bröts. Messing kände sig obehaglig till mods. Med ens stod han i motsättning till universum. Omgivningen genomsyrades av tryck och antydningar om förändring. Förändring? Perfektion kan bara ändras till det sämre. Vad är detta?

Allt var inte längre bra. Universum klämde honom och var oense med honom och ville att han skulle ge sig iväg.

– Varför skulle jag ge mig iväg? tänkte han skrämt. Jag har det bra som jag har det. I evigheter har jag haft det bra här, varför skulle jag ge mig iväg någon annanstans? Och förresten har jag ingenstans att ta vägen. Jag är instängd, här finns ingen öppning och dessutom vill jag vara kvar, låt oss inte ändra på det perfekta, nu glömmer vi det här egendomliga, vi återgår till det gamla, den gamla goda tiden, nu gör vi som jag vill, allt var mycket gott förut, låt oss återvända till det, snälla, snälla...

Ty då skall det bliva en stor vedermöda, vars like icke har förekommit allt ifrån världens begynnelse intill nu, ej heller någonsin skall förekomma.

Messing befann sig till sin fasa i konflikt med det universum han vilade i. Det var en fasa därför att det var obegrip-

ligt. Hur kan man vara i konflikt med universum? Hur kunde denna omöjlighet vara ett faktum? För den var ett faktum. Messing kände att han pressades och knuffades och klämdes och uppmanades att ge sig iväg. Men han ville inte ge sig iväg och han hade ingenstans att ta vägen. Hur kan man lämna universum? Vart skulle man då ge sig av? Man kan inte fara till ingenstans. Man kan inte lämna universum. Det faller på sin egen orimlighet.

Hans förskräckelse bara stegrades. Han försökte prata förstånd med sin Fader och sin Moder men ingen ville lyssna till hans skrämde pip.

– Vad är det som händer? tänkte han. Är jag inte älskad längre? Har jag gjort något galet? Var är all kärlek? Är jag vägd och befunnen för lätt? Säg vad jag har gjort för fel så ska jag försöka ändra mig. Men låt oss för Guds skull sluta med den här galenskapen. Detta är rena vanvettet. Det är helt enkelt inte riktigt klokt! Vi kan väl för helvete inte lägga ner hela universum!

Men han vädjade förgäves. Det obehagliga bara tilltog i styrka och antog en dödsbringande biton.

– Så måste jag alltså dö, tänkte Messing. Jag kan inte leva om jag inte får stanna här. Men varför måste jag dö? Vad har jag gjort för ont? Varför är jag var mans niding?

Ty såsom ljungelden, när den går ut från öster, synes ända till väster, så skall Människosonens tillkommelse vara.

Det dånade och brusade runt omkring honom. Han kastades hit och dit i ett upprört hav med bergshöga vågor och en skrikande vind som piskade luft och vatten. Vettskrämde måsar singlar över vågtopparna. Sönderbrutna skepp skymtade förbi.

Drunknande sjömän kämpade för att hålla sig över vattenytan, de sjönk och kämpade sig åter upp och snappade en munfull dyrbar luft för att kunna förlänga den hopplösa kampen. De dök fram som egendomliga luftsappare ur okända hemlighetsfulla djup men deras ögon var redan döda och deras krampaktiga rörelser en dödskamp. De visste att

de var förlorade och att ingen varken kunde eller ville hjälpa dem.

Messing flöt förbi ett gammalt segelskepp. Masten hade knäckts i stormen och seglen fladdrade söndertrasade som en trosa i händerna på en valdtäktsman. En övergiven skräckslagen hund sprang omkring på däckets och skällde i kapp med vinden.

Vattenmassorna föreföll röra sig i en vidsträckt malström. Gradvis ökade rotationshastigheten. Mellan de skyhöga vågorna skymtade han en hisklig strömvirvel, ett ohyggligt, svart, diaboliskt hål som sörplade i sig det kringcirklande havsvattnet. Det var ett girigt jättesvalg som försökte släcka en oändlig törst. Djupt under havsytan lurade ett odjur med vidöppet gap. Vidundrets svarta käftar höll på att sluka hela havet, hela världen, hela universum. Han förstod i yttersta skräck att han förr eller senare skulle sugas ner i denna mar-drömskarusell och därmed ramla in i en fjärde dimension bortom tid och rum från vilken ingen återvändo fanns.

För varje varv han slungades runt det svarta hålet kom han allt närmare. Han såg hur skeppsvrak gled in i hålet och försvann ur sikte. Han hade nått den totala terrorns slutgräns och kunde inte komma längre, symboliskt sett befann han sig framför en vägg av rostfritt stål, hans överhettade känslor slog över i destruktiv upphetsning, han befann sig i en hopsvetsad mental tryckkokare.

– Om det ska gå åt helvete så låt det gå med dunder och brak! skrek han utan att kunna höra sin egen röst i det out-härdliga dån som omgav honom. Här finns i alla fall en öppning, en väg bortom detta ihoprasande universum. Om så än denna väg går till helvetet, låt mig följa den! Vem vet, kanske finns det ändå av någon obegriplig anledning en annan värld på andra sidan detta ginnungagap, hur kan jag veta något säkert längre när det säkraste av allt har blivit rasande ondska?

– Jag får inte stanna här längre, jag kan inte stanna, jag kastas ut ur mitt eget universum och det är universum själv

som kastar ut mig, proppen har dragits ur badkaret och jag sköljs bort med badvattnet, allt jag lämnar kvar är en lortfet smutsrand på badkarsväggen, jag körs iväg från Edens lustgård av min egen Fader, den Gudomliga Harmonin har brutits sönder av ofattbar anledning och stormarna och virv-larna har brakat in i kärlekens ställe som en brakskit i en parfymbutik. Jag varken får eller kan stanna och den enda öppningen är genom ett kolsvart virvelhål, det är den enda kanalen som leder bort från där jag inte kan stanna. Bort alltså! Bort ur detta djävulens hemska hav!

Från den stormpiskade himlen dök stridsflygplan med knattrande kulsprutor och skotten vislade i vattnet runt Messing. Stora bombflyg mullrade förbi och hällde ut bomber och explosionerna vräkte upp svampliknande vattenkaskader. Stridsplanen återvände i ett nytt anfall och denna gång avlossade de robotar. En undervattensbåt reste sig ur havet och spydde torpeder mot honom. En av dem strök förbi så nära att han hade kunnat röra vid den och plöjde sedan vidare genom vågorna. En torped träffade en livbåt full med kvinnor och barn och allt flög i luften. Någon kilometer bort sjönk en vit lyxångare i djupet med ett otäckt rosslande. Messing kunde svagt höra en dansorkester spela "Närmare Gud till dig".

Han hade nu hamnat alldeles i kanten av det svarta hålet. Ännu en torped kom girande mot honom men i samma ögonblick som han skulle ha träffats tippade han över kanten och drogs ner i hålet. Torpeden flög förbi över hans huvud och föll i ultrarapid in i det bottenlösa tomrummet och försvann i mörkret.

Messing klibbade fast vid malströmmens väggar som en fluga på ett flugpapper, som en cirkusartist på motorcykel inne i en jättecylinder. Han snurrade runt, runt med stegrande fart och krängde ryckigt och okontrollerat i ett pulserande gravitationsfält. Nedanför kunde han skymta sönderbrutna vrakdelar och gyttjiga sjögrästovor, dansande samma häxdans som han själv, vanmäktigt hypnotiserade av den

djävulspolska som spelades av en näck, en strömkarl som av allt att döma måste vara stor som en måne och ha en bockfot som en halv kontinent. Och längst ner mot botten förlorade sig den mörkglänsande vattentromben till en bubblande slurp där det hittills kända universum slutade och brytpunkter till andra dimensioner korsades. Denna ruskiga slurp var det oundvikliga slutmålet för hans resa och malströmmen knöt ihop sig över honom som man knyter ihop en säck med en död kropp och han kramades obönhörligt och utan misskund mot detta ryslighetens och den enda möjlighetens ohyggliga område.

Vattentornadons väggar kröp lömskt in mot honom. Snart flaxade han inte längre längs väggarna på en cylinder som en fågelskrämma i storm, han omfamnades av en dallrande gelé som rytmiskt pressade honom neråt. Gelén levde och tänkte, medvetet knövlade den Messing djupare och djupare. Han kravlade i en gelékorridor som tryckte sig allt hårdare in mot honom. Väggarna dröp av slipprigt sekret och framför honom hängde sekretet i vämjeliga trådar som kletade sig fast vid ansikte och kropp. Han höll på att kvävas av det ständigt stegrade trycket.

Gången han försökte åla sig fram i var nu så trång att han nästan inte förmådde röra sig. Sluskiga, schabbiga, avskrämda utdunstningar stack i näsan, den snoriga saften trängde in i ögon och näsa och mun och snaskade sig in i halsen. Han bråkade sig framåt, han bökte sig som en mask genom jorden. Han hade råkat få armarna tryckta intill sidorna och upplevde sig som en skruvande mask i en jord som klämde ihop som en snöboll av en jätte. Han fick en vision av att han låg instängd i en sovsäck och hade fått blixtlåset på ryggen så att han inte kunde dra ner det och svetten och hettan förvandlade sovsäcken till en fuktkladdig tvångströja.

Han skjutsades framåt som tandkräm ur en tub och hjälpte själv till så gott han förmådde. Han visste med osviklig säkerhet att om han mot förmodan skulle överleva detta brutala vansinne kunde det bara ske genom att fortsätta framåt.

Bakåt slöt sig gruvgången, om han fastnade skulle han knådas ihjäl, om det fanns något omöjligt hopp om räddning låg det i att fortsätta framåt trots den hela tiden intensifierade smärtan och skrällen.

– Död och pina! rabblade han som en schaman rabblar en magisk ramsa samtidigt som han stönade och bölade. Död och pina, pina, pina, pina...

En superdjävul kramade honom i sin knytnäve. Messing krossades som ett ruttet ägg och sipprade fram mellan djävulens fingrar som en sjukligt illaluktande utsöndring från en sinnesrubbad körtel. Han föll i snuskiga missformade droppar genom en ishet rymd fylld av sjaskig spindelväv som ormade sig i ett fisande luftdrag. Dropparna förenade sig på nytt till en kropp som han kände igen som sin och denna kropp slafsade ner i ett träsk av dynga och piss och menstruationsblod. Han fäktade vilt med armar och ben för att få huvudet över ytan.

Slemmiga anhopningar slet tag i honom och segade honom mot drunkning och befrielse. Vederstyggliga halvtruttade exkrementer forsade in i mun och lungor när han inte längre orkade hålla andan och äntligen bröt han igenom och fick luft och hostade och spottade och fick luft, äntligen, äntligen luft fast den stank som en ihjälskrämd skunk och han andades och han vrålade och han hörde sitt eget vrål. Det var ett kosmiskt urskrik från en torterad fluga.

Men hur skulle han kunna hålla sig flytande i Dödens Träsk och Satans Sump när alla hans krafter var uttömda till sista bloddroppen? Han orkade inte längre. Han ville inte längre. Han önskade bara dö. Han lät sig viljelöst sjunka i den sladdriga, blodiga, skitiga sörjan och han sjönk som ett visset höstlöv som tacksamt lossnar från grenen.

Men strax efter den tidens vedermöda skall solen förmörkas och månen upphöra att giva sitt sken, och stjärnorna skola falla ifrån himmelen, och himmelens makter skola bäva.

Måktiga visioner projiseras på en inre skärm. Han ser hur kosmiska dimmor förtätas till en glödande sol och hur brin-

nande delar rivs loss och bildar roterande planeter. Han ser hur jordklotet skakas av vulkaniska explosioner och hur spöklika åskväder och elektriska stormar jagar över hav och land. Jordklotet är Frankensteins laboratorium.

Han ser hur livet formar kolväten och aminosyror och utvecklar encelliga varelser som kan fortplanta sig. Han ser fiskar uppfylla haven och kräla upp på land. Djungler växer upp och översvämmas av miljarder djur och luften genomborras av fåglar och flygande ödlor. Vissa ödlor växer till enorma storlekar och stövlrar fram genom terrängen och drabbar samman i våldsamma tvekamper så att marken skakar.

Långa tidsepoker rullar förbi och jätteödlorna dör ut. Aporna framträder som de högst utvecklade däggdjuren och blir på en viss utvecklingsnivå kannibaler. En art av kannibal-apa upptäcker att intelligens kan ätas. Frukten på kunskapens träd – som Adam och Eva äter – är hjärnan. På en historiskt sett svindlande kort tid uppstår människan och hennes kultur bland hjärnätande kannibal-apor.

Messing ser hur kannibal-apan, som kallar sig själv människa, bygger upp kulturer på Mu och Atlantis och bildar kolonier i Egypten, Indien, Kina och Sydamerika. Mu och Atlantis går under i jordbävningar och i kolonierna förbjuds kannibalism av mer humana konungar. Men blodsoffer till gudarna pågår i långliga tider, och i hemliga sällskap och initiationsriter fortsätter kannibalismen och ätandet av hjärna.

Messing ser hur hans egen civilisation växer fram som en kannibalistisk slutorgie, som en veritabel cancersvulst på jordklotets kropp. Han upplever hela det kapitalistiska systemet som en ohämmad kannibalfest, som en vampyrernas och varulvarnas värld där alla suger ut varandra, där alla hugger tänderna i varandra och tuggar i sig varandra, vadande i varandras blod och nafsande med vassa huggtänder efter allt som rör sig. Andra får nöja sig med att som likätare och gamar glufsa i sig det som redan dött.

Det blir en blodig natt.

Han ser hur arméer marscherar upp och slaktar varandra.

Han ser hur varje samhälle bygger på nedkämpandet och förslavandet av andra. Den mänskliga intelligensen konstruerar allt genialare mordmaskiner för att slita fienden i stycken. Kriegen blir allt mer groteska, och när den västerländska kulturen står i sin fullaste blomning utlöses två makabra världskrig. I det andra av dessa två världskrig introduceras atombomben.

Efter det andra världskriget ser han hur mänskligheten i ursinnig fart bygger atom- och vätebombslager, tillräckligt stora för att förstöra hela jordklotet flera gånger om.

I blixtbilder ser Messing hur kung Gustav III skjuts av kapten Anckarström på operamaskeraden i Stockholm 1792. Sedan ser han statsminister Olof Palme skjutas i korsningen mellan Sveavägen och Tunnelgatan i Stockholm 1986. Han ser att Olof Palme är en inkarnation av Anckarström och att mördaren är en inkarnation av Gustav III.

Och nu faller pusselbitarna dramatiskt snabbt på plats inför den sista urladdningen: det tredje världskriget.

Messing ser härarna mobiliseras i Europa, Afrika och Orienten. Han ser USA och senare Japan ödeläggas av jordbävningar. Han ser Ryssland tillsammans med andra östeuropeiska länder och i maskopi med araberna invadera Israel och ockupera landet. Han ser hur den ryska armén bedrar sina allierade genom att fortsätta in i Nordafrika och mejaner den afrikanska armén. Han ser hur Västeuropa samlar sina styrkor och hur Kina med allierade samlar sina. Han ser Ryssland dra sig tillbaka till Israel och vänta. Han ser hur Västeuropa anfaller från väster och hur Kina, Indien och Japan kommer med tvåhundra miljoner man över Himalaya och anfaller från öster.

Och de församlade dem till den plats som på hebreiska heter Harmagedon. Och nu kommo ljungeldar och dunder och tordön, och det blev en stor jordbävning, en jordbävning så våldsam och så stor, att dess like icke hade förekommit, alltsedan människor blevo till på jorden.

Messing upplever sig själv vara med i detta vederstyggliga slag vid Harmagedon. Han deltar i slaget på båda sidor och

han identifierar sig med alla andra soldater. Han är själv varena en av de kämpande och han slår och sticker och stöter och skjuter och krossar och spränger tills han ligger stilla och tyst och livlös och död på Moder Jord och inte rör sig mer.

Och vinpressen trampades utanför staden, och blod gick ut från pressen och steg ända upp till betslen på hästarna.

Nu ser han det otroliga. En ny sol, en andra sol, tänds i solsystemet. *Vårt solsystem får två solar.*

Och han är död och begravnen i en likkista i en kall och fuktig krypta under ett fallfärdigt slott i bergen i Transsylvanien. Och när natten faller som en slängkappa lämnar han kistan och jagar ut i månens kalla ljus till människornas boplatser för att suga en smula gott varmt blod från de levande och ännu inte döda. Och när månen bleknar i gryningens första ljus fladdrar han som en förförd fjäril förvandlad till fladdermus tillbaka till sin krypta genom ett öppet källarfönster och går till sängs i den kalla kistan med käkar solade av blod. Och ingen kärlek finns i hans värld, bara hat till allt och sig själv.

Och efter eoner av becksvart mörker är han mycket, mycket trött och han längtar efter ljus, en aldrig så futtig strimma. Och eftersom han antligen vill, så kommer ljuset. Han ligger i sin stängda kista och ser en gul låga röra sig i mörkret, ängsligt, som om den vore rädd för att blåsas ut. Han ser lågan fast hans ögonlock är krampaktigt slutna.

När han osäkert öppnar sina ögon badar hela kistan i det gula ljuset. Kistan förvandlas till glas och genomlysas av en sällsam glöd och kistan vidgas i ljuset, den blir större, den växer till ett rum. Och i detta rum ligger Messing nyfödd i sin mors armar.

– Allt är mycket gott, tänker han belåtet. Försök inte med något annat. Jag känner det jag känner. Jag är den jag är. Jag upplever det jag upplever. Allt är mycket gott.

Och han gonar sig och suger den goda varma mjölken från det levande universum han är en biologisk del av.

Och han somnar medan han suger och hans mor stryker

honom över håret och det rinner mjölk i hans mungipor.

Messing vaknade i ett annat rum och i en annan tid, men nyfödd även där. Han gäspade och sträckte på sig som en utsovd katt och såg sig nyfiket omkring i cellen.

Den verkade inte längre trång och instängd och hemsk. Den var inte längre en likkista innehållande ett ruttnande kadaver. Cellen skimrade som av ett inre ljus. Han hade en magisk känsla av själens helighet. Han tyckte, fast han skämdes när blev medveten om det, att han på något oförklarligt sätt befann sig i en katedral av glas.

– Det här är första dagen i resten av mitt liv, tänkte Messing lyckligt. Och jag mår förbannat bra. Det är en skön dag!

Han satte sig upp i britsen och hoppade ner på golvet.

– Varför hoppar jag ner på golvet? tänkte han i samma ögonblick som han gjorde det och stod på alla fyra och hade häriga ben.

– Jag har förvandlats till en varg, förstod han och blev konstigt nog inte alls rädd.

Istället skuttade han förtjust några varv i cellen och prövade sin smidiga spänst. Han öppnade gapet och ylade entusiastiskt.

I samma ögonblick vreds läskolven runt. Ståldörren öppnades tungt och motvilligt. Utanför stod två poliser. De stelnade till och glodde på Messing med halvöppna munnar. Ansiktsmusklerna på en av poliserna ryckte okontrollerat. Messing hade lagt märke till det redan under förhöret kvällen innan, men det som då varit små antydningar hos en utarbetad polis växte nu till ett grimaserande.

Messing vräkte sig med ett atavistiskt vrål mot dörröppningen. Poliserna snubblade överraskade tillbaka och trasslade ihop fötterna och brakade i golvet. Messing slängde sig förbi och sprang iväg genom korridoren. Han övade sig på att morra nere i halsen, det killade ganska skojigt.

Han letade sig ut i vaktentrén och unnade sig nöjet att

hoppa upp på ett bord och skälla ut samtliga närvarande med ett antal väl valda raa skall och mellanbindande saftiga gläfs. Via ett fönster på glänt hoppade han direkt ut på gatan.

Det var en mycket vacker solskensdag. Messing sprang i jämn lunk ut ur staden och njöt av vartenda steg. Människor rusade förskräckta in i portgångar och över gator när han passerade. Bilar gjorde häftiga inbromsningar, en bil brakade in i ett skyltfönster, några äldre damer skrek hjärtskärande. Messing sprang vidare i total harmoni med sig själv. Han glädde sig åt sin perfekt fungerande kropp.

– Jag kan få vilken varghona jag vill, tänkte han med hundraprocentigt självförtroende. När jag vill. Om jag vill.

Hans lungor pumpade tungt och lugnt, hjärtat slog starkt och obesvärat, musklerna arbetade med kraft och spänst.

– Det är en fröjd att vara varg, kände han fylld av out-säglig lycka.

Snart hade han lämnat staden bakom sig och sprang så fort han orkade i riktning mot huset.

Byborna genomborrade Plogojowitz hjärta med en spetsad träpåle.

I häktet på Kungsholmen rådde stor förvirring. Man försökte få klart för sig vad som egentligen hade hänt. Alla var överens om att de sett ett stort fyrfota djur med vildsint och brutalt utseende och alla hade hört de otäcka tjuten och gläfsen.

Några var övertygade om att det var en varg. Andra trodde att det var en gråhund. Eller möjligen en korsning. En yngre polisassistent, som själv ägde flera hundar, var säker på att det rörde sig om en rabiessmittad hund som rymt från ett vetenskapligt laboratorium.

– De vanligaste symptomen på rabies är feber, oro, raserianfall, kraftig salivavsöndring och kramper i svalget, påstod han. Och det stämmer med våra observationer, inte sant?

Man fick en känsla av att han redan var befordrad.

– Dumheter, sa en äldre piprökande detektiv som kallades Sillen och som gärna höll ungtupparna på plats. Det var en

varg, sanna mina ord. En fullt frisk varg. Jag är gammal jägare. Tror ni inte jag känner igen en varg när jag ser en?

En del av församlingen trodde nog att Sillen kände igen en varg när han såg en. Andra, exempelvis den unge polisassistenten, tog sig friheten att betvivla detta. Bland annat påpekade assistenten, trots att han därmed äventyrade sin befordringsgång, att det hela gått så fort.

– Hur hann du då se att det var en rabiessmittad hund? undrade Sillen elakt och såg sig om för att inhösta bifall.

Sillen missade aldrig en sänkt gard eller en blottad strupe. En färsk polis med detektivambitioner tog chansen att samla poäng genom ett kacklande skratt. Sillen la honom på minnet.

– Det kanske var en rabiessmittad varg, föreslog en av vakterna som gärna ville medla och var känd för sina kompromisser.

– Oavsett vad det var så är det obegripligt hur djuret kom in i cellen, avbröt poliskommissarien och gnagde på naglarna.

Han hade en obestämd känsla av att den här affären kunde betyda trubbel.

– Och var är den häktade? fortsatte han bekymrat.

– Du menar Rödluvan? gnäggade Sillen och tyckte att han var rolig. Uppåten av vargen förstås, ha, ha, ha!

– Han måste ha smitit i den allmänna villervallan, sa assistenten i ett försök att upprätthålla logik och sunt förnuft.

– Han skulle ju släppas, suckade kommissarien. Fingeravtrycken visade att det inte var Societetstjuven. Jäkligt lika till utseendet förvisso men det här var en annan karl. Och Societetstjuven slog till i natt som ni vet. Varför kan inte dom här rika knösarna ha sina förbannade diamanter inlåsta? Måste dom nödvändigtvis ha skiten runt halsen?

– Dom vill imponera på varann, förklarade Sillen. Det är det som är grejen. Vad skulle dom annars ha för glädje av glittret? Alltid retar det nån, det är den enkla principen.

– Inga nya uppslag? insköt polisen som samlade poäng och tänkte att alltid gör det något.

– Vi fick ett tips i morse, sa kommissarien trött och

slickade dystert sina blödande nagelband.

Han funderade ärligt talat på att byta jobb.

– En man som motsvarade signalementet sågs på Operabaren i går kväll. Han söp en bankdirektör under bordet och försvann med hans plånbok. Men sanningen att säga så var direktören mer upprörd över att tjuven samtidigt försvann med hans älskarinna. Han var jävligt mån om att vi inte skulle kolla med frun.

Messing satte sig att vila i gläntan där han och Stina hade landat när de kom flygande från Johanneskyrkan.

– Det måste vara en så där trehundrafyra triljoner år sen, filosoferade han. På ett ungefär. Och i en annan galax.

Han tittade ut över den lilla sjön. Den låg spegelblank. Precis som hans eget medvetande. Han vände ansiktet mot solen och blundade.

– Solvinden fyller solsystemet, tänkte han, och skyddar oss från den dödliga kosmiska strålningen från yttre rymden. Solen ruvar över sina planeter som en höna över sina ägg. Jorden är färdig att kläckas.

Och jag såg en ny himmel och en ny jord.

Messing slumrade in i gräset som en baby i en filt. Han väcktes av en mjuk hand på pannan och tittade in i Stinas varma, bruna ögon.

– Ligger du här och sover? sa hon. Vi har varit så oroliga. Var har du varit?

– Är du inte rädd för vargen? viskade han sömnigt.

– Vad pratar du om? Vilken varg?

Messing reste på sig. Han var sig själv igen och inte någon varg. Men han var yrvaken och desorienterad.

– Du måste ha drömt, konstaterade Stina.

Messing förlorade sig några sekunder eller en evighet i sin inre värld innan han med en kraftansträngning återvände till den yttre verkligheten.

– Livet är gudarnas drömmar, mumlade han frånvarande och skakade på huvudet. Hur är det med Peter?

– Som vanligt. Hans koja förstördes av ett fallande träd under åskvädret i förrgår och det var han förstas lessen för. Klas hjälpte honom att bygga en ny. Hur så?

Messing reste sig och tittade ut över världen.

– Jag ville bara veta.

Han stoppade handen i fickan och hittade lappen med telefonnumret till Barbro.

– Klas älskade blomma har repat sig, fortsatte Stina. Han har gjort en särskild pri-blomkruka. Och se vad han gav mig i brudgåva i morse!

Stina placerade en guldklimp i Messings hand. Samtidigt tändes en ny sol på himlen.

Epilog

”Och Guds tempel i himlen öppnades,
och förbundsarken blev synlig i hans tempel,
och det kom blixtar och dån och åska
och jordbävning och väldiga hagel.”

Johannes uppenbarelse 11:19